

የእኛ ሰው በቀርጤስ

ቲቶ 1

ጢሞቴዎስ በኤፌሶን ከተማ በሚሠራበት ጊዜ ቲቶ በቀርጤስ ደሴት ላይ በሥራ ተወጥሮ ነበር። ቲቶ በቆሮንቶስ ውስጥ ባለች ቤተ ክርስቲያን ልዩ ሥራ ተሰጥቶት ጳውሎስን በሚገባ ያገለገለ ግሪካዊ አማኝ ነበር (ገላትያ 2:3፤ 2ኛ ቆሮ. 7:13-14፤ 8:6፤ 16፤ 23፤ 12:18)። እንደ ጢሞቴዎስ ሁሉ (1ኛ ጢሞ. 1:2)፤ ቲቶም ወደ ክርስቶስ የተማረከው በጳውሎስ የግል አገልግሎት ውስጥ ይመስላል (ቲቶ 1:4)። ጳውሎስ ሲጽፍ «ስለ ቲቶ ማወቅ ቢያስፈልግ፤ እናንተን ለመርዳት አብሮኝ የሚሠራ ባልንጀራዬ ነው» ብሏል (2ኛ ቆሮ. 8:23)።

ነገር ግን በቀርጤስ ደሴት የሚኖሩት ሰዎች አብሮ ለመሥራት የተመቹ አልነበሩም፤ ስለዚህም ቲቶ ተስፋ የመቁረጥ አዝማሚያ ይታይበት ጀመር። ልክ እንደ ጢሞቴዎስ፤ እርሱም ወጣት ሳይሆን አይቀርም፤ ነገር ግን ከጢሞቴዎስ በተቃራኒ፤ ለዓይናፋርነትና ለአካላዊ ሕመም የተጋለጠ አልነበረም። ጳውሎስ ከቲቶ ጋር በቀርጤስ ነበር። በመሆኑም ያልተስተካከሉትን ነገሮች እንዲያርም ቲቶን በዚያ ተወው። በጴንጠቆስጤ ቀን ከቀርጤስ የመጡ አይሁዶች ስለነበሩ (የሐዋ. 2:11)፤ ወንጌልን ወደ ትውልድ አገራቸው ያደረሱት እነርሱ ሊሆኑ ይችላሉ።

ቲቶ የሚጋፈጣቸው ብዙ ችግሮች ነበሩት። ቤተ ክርስቲያናቱ ብቁ የሆኑ መሪዎች ያስፈልጓቸው ነበር፤ እንዲሁም በየቤተ ክርስቲያናቱ ያሉት የተለያዩ ቡድኖች እረኛ ያስፈልጋቸው ነበር። አንዱ የስሕተት አስተማሪዎች ቡድን የአይሁድን ሕግ ከጸጋ ወንጌል ጋር ለማደባለቅ ይሞክር ነበረ (ቲቶ 1:10፤ 14)፤ አንዳንድ የአሕዛብ ወገን አማኞች ደግሞ የጸጋን መልእክት በማበላሸት ወደ ልቅነት በመምራት ለውጠውት ነበር (2:11-15)። በተፈጥሮአቸው የቀርጤስ ሰዎች አብሯቸው ለሚሠራ ሰው የሚመቹ አልነበሩም (1:12-13)፤ በመሆኑም ቲቶ ከመጠን ያለፈ ትዕግስትና ፍቅር ያስፈልገው ነበር። ቲቶ «ወደ ሌላ ቦታ ሂድ የሚል የእግዚአብሔርን ጥሪ ቢሰማ» ይሻለው ነበር፤ ነገር ግን ተጋፈጠውና ሥራውን አጠናቀቀ።

ይህንን ደብዳቤ በምታነቡበትና በምታጠኑበት ጊዜ ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ የጻፈው የመጀመሪያው ደብዳቤ በአጭሩ ማጠቃለያ ፍሬ አሳብ እንደሆነ ትረዳላችሁ። በዚህ በመጀመሪያው ምዕራፍ፥ ጳውሎስ ቴቶ ሊያሟላቸው ስለሚያስፈልጉ ሦስት ኃላፊነቶች ያሳስበዋል።

1) የእግዚአብሔርን ቃል ስበክ (ቴቶ 1: 1-4)

በዚህ ረጅም ሰላምታ፥ ጳውሎስ በእግዚአብሔር ቃል አስፈላጊነት ላይ ያተኩራል። «ካታ» የሚለውን የግሪክ ቋንቋ መስተዋድድ አራት ጊዜ ተጠቅሟል። የቃሉም ትርጉም «በታች» የሚል ነው፤ ነገር ግን በዚህ ዓውደ-ምንባብ (ካታ) በአገልግሎትና በእግዚአብሔር ቃል መካከል ያለውን ግንኙነት እንድናይ ይረዳናል። አራቱን ሐረጎች ተመልከቱ፡-

ሀ. «በእግዚአብሔር ለተመረጡት እምነት እንዲሆንላቸው» (ቴቶ 1: 1)፡- የጳውሎስ አገልግሎት በእግዚአብሔር ቃል የተገዛ ነበር። እርሱ «የእግዚአብሔር ባርያ» ነበረ (ጳውሎስ ይህንን ሐረግ የተጠቀመው በዚህ ቦታ ብቻ ነው)፥ እንዲሁም ከኢየሱስ ክርስቶስ «ለተለየ ተልእኮ የተላከ መልእክተኛ» ነበር፤ ነገር ግን የአገልግሎቱ ዓላማ እምነቱን ማካፈል ነው። የዚህም እውነት አካል በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ይገኛል። «በእግዚአብሔር የተመረጡት» ኢየሱስ ክርስቶስን እንደ አዳኛቸው አድርገው የታመኑበት ናቸው (1ኛ ጴጥ. 1: 1-5፤ ኤፌ. 1: 4)።

ለ. «እንደ አምልኮት ያለው እውነት» (ቴቶ 1: 13)፡- ቃሉ ራሱ በቀጥታ የተጠቀሰው አንድ ጊዜ ብቻ ቢሆንም፥ ልክ በ1ኛ ጢሞቴዎስ ውስጥ እንደነበረው፥ «እግዚአብሔርን መምሰል» በዚህም ደብዳቤ ውስጥ «መልካም ሥራ» የሚለው ቃል በጣም አስፈላጊ ጽንሰ-አሳብ ነው። መደጋገሙ ነጥቡን ያሳያል (ቴቶ 1: 16፤ 2: 7፤ 14፤ 3: 1፤ 5፤ 8፤ 14)። የወንጌሉ እውነት ሕይወትን እግዚአብሔርን ካለመምሰል (2: 12) ወደ ተቀደሰ አኗኗር ይለውጣል። የሚያሳዝነው ግን፥ ዛሬ እንደሚታዩ አንዳንድ የቤተ ክርስቲያን አባላት በቀርጤስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ መዳናቸውን በአፋቸው የሚያውጁና፥ ዳሩ ግን የተግባራቸው ፍሬ የከንፈራቸውን ፍሬ የሚያፈርስባቸው ሰዎች ነበሩ (1: 12)።

ይህ በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ የምንታመንበት እምነት፥ ዛሬ የሚያድነንና ሕይወታችን እግዚአብሔርን እንዲመስል የሚያደርግ ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ለወደፊቱም ደግሞ ተስፋን ይሰጠናል (1: 2)።

እግዚአብሔር የተስፋ ቃል ስለሰጠንና ሊዋሽ ስለማይችል፥ ለወደፊቱ ዋስትና አለን (ዘኁልቁ 23: 19 ተመልከቱ)። ሕያው በሆነው በክርስቶስ ስለታመንን፥ ዳግመኛ «ሕያው ወደሆነው ተስፋ» (1ኛ ጴጥሮስ 1: 3) ተወልደናል። አሁን እኛ አማኞች የዘለዓለም ሕይወት አለን (1ኛ ዮሐንስ 5: 11-12፤ ዮሐንስ 3: 16)፤ ነገር ግን ኢየሱስ ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ፥ ከዚህ በሚልቅ ሁኔታ በዘለዓለሙ ሕይወት ሐሴት እናደርጋለን።

ሐ. «መድኃኒታችን እግዚአብሔር እንዳዘዘ» (ቲቶ 1: 3)፡- እግዚአብሔር መልእክቱን በስብከት ውስጥ ይገልጣል። ይህ ቃሉን የማወጅን ድርጊት ማለት ሳይሆን፥ የመልእክቱን ይዘት ማለት ነው። «በስብከት ሞኝነት (የመስቀሉን ቃል) የሚያምኑትን ሊያድን የእግዚአብሔር በጎ ፈቃድ ሆኖአልና» (1ኛ ቆሮ. 1: 21)። ይህ የወንጌሉ ቃል ለጳውሎስ አደራ ተሰጥቶት ነበረ (1ኛ ጢሞ. 1: 11 ተመልከቱ)፥ እርሱም ለቲቶ አደራ ሰጠው። ይህ አገልግሎት እንደ እግዚአብሔር ትእዛዝ እንጂ፥ በሰው የተሰጠ አልነበረም (ገሊ. 1: 10-12)።

እንደ አንደኛ ጢሞቴዎስ «አዳኝ» የሚለው መጠሪያ በቲቶ ብዙ ጊዜ ተደጋግሟል (1: 3-4፤ 2: 10፥ 13፤ 3: 4፥ 6)። በእግዚአብሔር ስጦታ የተጻፈው ቃል አዳኙን ይገልጣል፤ ምክንያቱም ኃጢአተኞች የሚፈልጉት አዳኝን ነው። የእግዚአብሔር ጸጋ ደኅንነትን እንጂ፥ ኩነኔን አያመጣም (2: 11)። ኢየሱስ ወደ ምድር እንደ ፈራጅ ሆኖ ሊመጣ ይችል ነበር፤ ነገር ግን እንደ አዳኝ ሆኖ መምጣቱን መረጠ (ሉቃስ 2: 10-11)።

መ. በሃይማኖት ኅብረት (ቲቶ 1: 4)፡- ኅብረት የሚለው ቃል የጋራ ማለት ነው። ይህ እምነት የእግዚአብሔር ሕዝብ ሁሉ የጋራ ንብረት እንጂ፥ ጥቂት የተመረጡ ወገኖች ብቻ የሚታደሉት አይደለም። በተለያዩ የእምነት ክፍሎች ውስጥ የሚገኙ ክርስቲያኖች የተለያዩ መለያዎች ይኖራቸው ይሆናል፤ ነገር ግን አንዱን የሚያድነውን እምነት የያዙት ሁሉ «የጋራ ደኅንነትን» (ይሁዳ 3) ይካፈላሉ። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ የተቀመጠ የተወሰነ የእውነት አካል አለ፡- «ለቅዱሳን ሁሉ አንድ ጊዜ ፈጽሞ የተሰጠው እምነት» (ይሁዳ 3) ከዚህ «የጋራ እምነት» የወጣ ማንኛውም ትምህርት፥ የሰሕተት ትምህርት ነው። በመሆኑም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በትዕግሥት አይታለፍም።

እነዚህን አራት ዐረፍተ ነገሮች እንደገና በምትመለከቱበት ጊዜ ጳውሎስ በአገልግሎቱ ውስጥ ያለውን ነገር በሙሉ ከእግዚአብሔር ቃል ጋራ እንዳዛመደው መመልከት ትችላላችሁ። የርሱ ጥሪና ስብከት በክርስቶስ ባለ እምነት ላይ የተደገፈ ነበር። ቲቶ ይህንን እውነት እንዲጨብጥና የእግዚአብሔርን ቃል የአገልግሎቱ መጀመሪያ እንዲያደርግ ይፈልግ ነበር። በሦስቱም የመጋቢነት መልእክቶች ውስጥ የእግዚአብሔርን ቃል በማስተማር ላይ ትኩረት ተሰጥቷል። የአጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት የእግዚአብሔር ቃል በዘዴና በተግባር የሚሰጥባቸው «የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ቤቶች» መሆን ይኖርባቸዋል።

2. ብቁ የሆኑ መሪዎችን መሾም (ቲቶ 1:5-9)

ጳውሎስ ቲቶን በቀርጤስ ደሴት ላይ የተወበት አንዱ ምክንያት፡ አጥቢያ ጉባኤዎችን እንዲያደራጅና የሚጎድላቸውን ነገር «እንዲያስተካክል» ነበር። ይህ ሐረግ የሕክምና አነጋገር ነው፤ የተጣመመ እጅ ስለማስተካከል የሚያገለግል ነበር። ቲቶ የደሴቲቱ መንፈሳዊ አምባገነን አልነበረም፤ ነገር ግን እርሱ ለመሥራት ሥልጣን የነበረው የጳውሎስ ሕጋዊ፡ ሐዋርያዊ ወኪል ነበር። በመሠረታቸው አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ ሽማግሌዎችን መሾም የጳውሎስ መመሪያ ነበር (የሐዋ. 14:23)፤ ነገር ግን ይህንን ተግባር ለመፈጸም በቀርጤስ ብዙ ሊቆይ አልቻለም ነበር።

እዚህም የተዘረዘሩትን ብዙዎቹን መመዘኛዎች (ቲቶ 1:6-8) ማለትም «የማይነቀፍ፡ የአንዲት ሚስት ባል የሚሆን፡ ... የማይሰክር፡ የማይጨቃጨቅ፡ ነውረኛ ረብ የማይወድ ... እንግዳ ተቀባይ ... ጠንቃቃ» በ1ኛ ጢሞ. 3:2-3 ጥናታችን ላይ ተነጋግረንባቸዋል። እነዚህ መለኪያዎች በቀርጤስ ደሴት ላሉ ክርስቲያኖችና በኤፌሶንም ከተማ ላሉት የመቅረባቸው እውነት የሚያረጋግጥልን፡ እግዚአብሔር ለመሪዎች የሚሰጠው መለኪያ የማይለዋወጥ መሆኑን ነው። የታላቅ ከተማ ቤተ ክርስቲያንም ሆነ የትንሽ ከተማ ቤተ ክርስቲያን ሁለቱም በመሪነት ቦታዎች ውስጥ እግዚአብሔርን የሚመስሉ ሰዎች ይፈልጋሉ።

አሁን፡ ዘጠኝ ተጨማሪ መመዘኛዎችን እንመልከት፡-

- ሀ. «የሚያምኑ ልጆች ያሉት» (ቲቶ 1:6)፡- «የሚያምን» ማለት «ታማኝ» ማለት ነው። የኤጲስ ቆጶስ (የጳጳሳት) ልጆች ክርስቲያኖች መሆን አለባቸው። ለነገሩ፡ የእግዚአብሔር አገልጋይ የራሱን ልጆች ወደ ክርስቶስ ማምጣት ካልቻለ፡ በውጪ ካሉት ምን መሳካት

ሊጠብቅ ይችላል? ይህ ጳውሎስ ለጢሞቴዎስም በአትኩሮት የገለጸለት ይህንኑ መመሪያ ነው (1ኛ ጢሞ. 3:5)፡- ክርስቲያናዊ አኗኗርና ክርስቲያናዊ አገልግሎት በቤት መጀመር አለባቸው። በቤተ ክርስቲያን በሽማግሌ ቤት ውስጥ የሚገኙ ልጆች መዳን ብቻ ሳይሆን፤ ነገር ግን የመታዘዝና ሕይወትን የመስጠት መልካም ምሳሌዎች መሆን አለባቸው። የእነርሱ በ «ሁከት» (ከቁጥጥር ውጪ መኖር) ወይም ባለመታዘዝ («የማይገዛ» መገዛት የማይችል) መከሰስ፤ አባታቸው ለመሪነት ብቁ እንዳይሆን ያደርገዋል። እርግጥ ይህ የሚመለከተው ገና በአባታቸው ቁጥጥር ሥር ያሉትን ልጆች ነው።

ብዙ ጊዜ አዳዲስ ክርስቲያኖች የአገልግሎት ጥሪ ይሰማቸውና፤ የቤተሰባቸውን መንፈሳዊ ሕይወት ከማስተካከላቸው በፊት፤ ለመሾም ይፈልጋሉ። ልጆቹ ትንንሾች ከሆኑ ችግሩ እምብዛም አይከብድም፤ ነገር ግን ያደጉ ልጆች በድንገት ቤተሰባቸው «ሃይማኖተኛ» በሚሆንበት ጊዜ በከፍተኛ ድንጋጤ ውስጥ ይወድቃሉ! ጥበበኛ አባት ቤተሰቡን በማስገደድ ወደ መጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ቤት ከመውሰዱ በፊት፤ በመጀመሪያ ልጆቹን ወደ ክርስቶስ ይማርክና እንዲያድጉ ጊዜ ይሰጣቸዋል። ብዙውን ጊዜ እነዚህን መመሪያዎች ተከትለን ቢሆን ኖሮ በአገልግሎት ውስጥ ብዙ የተጎዱ የቤተሰብ መሪዎች አይኖሩንም ነበር።

ለ. «እንደ እግዚአብሔር ባለ አደራ» (ቲቶ 1:7)፡- ባለ አደራ የራሱ የሆነ ነገር የለውም፤ ነገር ግን ጌታው በእጁ ያደረገለትን ሁሉ ያስተዳድራል። ምናልባት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ታዋቂው ባለ አደራ በጲጥሩራ ቤት ሥራ ሁሉ ሥልጣን የነበረው የሴፍ ነው (ዘፍጥረት 39:1-9)። ለአንድ ባለ አደራ እጅግ አስፈላጊው ባሕርይ ታማኝነት ነው (1ኛ ቆሮ. 4:1-2፤ ማቴ. 25:21)። ጌታው የሚሰጠውን ነገር ሁሉ ለራሱ የግል ፍላጎት ከማዋል ይልቅ፤ ለጌታው በጎነትና ክብር መጠቀም አለበት (ሉቃስ 16:1-13 ተመልከት)።

ሽማግሌው «ይህ የኔ ነው!» በፍጹም ማለት የለበትም። እርሱ ያለው ነገር ሁሉ የመጣው ከእግዚአብሔር ስለሆነ (ዮሐንስ 3:27)፤ ለእግዚአብሔር ጥቅም መዋል አለበት። ጊዜው፤ ንብረቱ፤ ፍላጎቱ፤ እና ችሎታው ሁሉም ከጌታ የተሰጡት ስለሆኑ፤ እግዚአብሔርን ለማክበርና ቤተ ክርስቲያንን ለመገንባት በታማኝነት ሊጠቅመባቸው ይገባል።

በመሠረቱ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ብቻ ሳይሆን፤ ክርስቲያኖች ሁሉ ታማኝ ባለ አደርዎች ሊሆኑ ይገባል።

ሐ. የማይኮራ (ቲቶ 1:7)፡- ሽማግሌ የራሱን መንገድ ለማበጀት የሚጋፋ «አምባገነን» መሆን የለበትም። የቤተ ክርስቲያን አባላት የሽማግሌዎቹን መሪነት ማክበርና መከተል ሲኖርባቸው፤ መሪነት እንጂ አምባገነንነት እንዳልሆነ ማረጋገጥ አለባቸው። የራሱን ፈቃድ የሚከተል መጋቢ፤ የሕዝቦቹን ገንቢ አሳቦችና ሂሶችን የማይቀበልና ሁልጊዜም የራሱን መንገድ የሚያዘጋጅ እብሪተኛ ነው።

መ. የማይቆጣ (ቲቶ 1:7)፡- ቶሎ ኩፍ የሚል ዓመል ሊኖረው አይገባም። በጋጢአት ላይ የሚሰነዘር የጽድቅ ቁጣ አለ (ኤፌሶን 4:26)፤ ነገር ግን አብዛኛው ቁጣችን ከጽድቅ የራቀና ሰዎችን ለማጥቃት የሚሰነዘር ነው። ቁጣ በራሱ መልካም ነገር ነው። ጻድቅ ሰው ስሕተት በሚሠራበት ጊዜ መቆጣት ይኖርበታል። አንድ ሰው እንዲህ ብሏል «ቁጣ በጣም ድንቅ ነገር ከመሆኑ የተነሳ እርሱን ማጣት ያሳፍራል»። ይህ በእርግጥም የጠቢብ ምክር ነው።

ሠ. በጎ የሆነውን ነገር የሚወድ (ቲቶ 1:8)፡- «መልካም የሆነውን የሚወድ ሰው» የሚለው አማራጭ ትርጉም ነው፤ ይህም መልካም ሰዎችን ይጨምራል፤ ነገር ግን መልካም መጻሕፍትን፤ መልካም ሙዚቃን፤ መልካም ምክንያቶችን እንዲሁም ሌሎች ብዙ መልካም ነገሮችንም ይጨምራል። አንድ ሰው መልካም የሚሆነው መልካም ልብ ስላለውና ራሱን በመልካም ነገሮች ስለሚከብ ነው። ራሱን የሰጠ የእግዚአብሔር አገልጋይ እያወቀ ለራሱና ለቤተሰቡ መጥፎ ከሆኑ ነገሮች ጋራ ራሱን ያዛምዳል ማለት ለማመን የሚያዳግት ነው።

ረ. ጻድቅ (ቲቶ 1:8)፡- «ትክክለኛ» የሚለው ጥሩ ትርጉም ነው። በቃሉ የሚጸናና የሚሰብከውን የሚኖር ታማኝ ሰው መሆን አለበት። የእርሱ ጠባይ ትክክለኛና ጻድቅ ሆኖ መመላለስ ነው።

ሰ. «ቅዱስ» (ቲቶ 1:8)፡- «የማይነቀፍ» የሚለው ቃል አሳቡን ይሰጠናል «እኔ ቅዱስ ነኝና ቅዱሳን ሁኑ» (1ኛ ጴጥሮስ 1:16)። «የቅዱስ» መሠረታዊ ትርጉሙ «የተለየ» ነው። ክርስቲያኖች በእግዚአብሔር ጸጋ ምክንያት አዲስ ፍጥረታት ስለሆኑ፤ ከጠፉት ጋጢአተኞች የተለዩ ናቸው (2ኛ ቆሮ. 5:17)።

ሸ. ራሱን የሚገዛ (ቲቶ 1:8)፡- ትርጉሙ «ራሱን የሚቆጣጠር» የሚል ሲሆን፤ የሰውን ምኞት ድርጊትን ይመለከታል። «ሥርዓት ያለው»

የሚለው ለዚህ ቃል ተመሳሳዩ ነው። አንድ መጋቢ ሥራውን እንዲሠራ ሰዓቱን በሥርዓት መጠቀም አለበት። በተለይ ልቦን አባላት ቡናና ኬክ በሚያንበሽብሹለት ወቅት ፍላጎቶቹን መግዛት አለበት፤ አሳቡንና ሥጋውን በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር ማስገዛት አለበት (ገላ 5:23)።

ቀ. በታመነ ቃል የሚጸና (ቲቶ 1:9)፡- ታማኝ የሚለው ቃል ለጳውሎስ ተወዳጅ ቃል ነበረ (1ኛ ጢሞ. 1:15፤ 4:9፤ 2ኛ ጢሞ. 2:11፤ ቲቶ 3:8)። እግዚአብሔር ሊዋሽ ስለማይችል፤ የእግዚአብሔር ቃል ልንታመንበት የሚገባ ነው (ቲቶ 1:2)። ቃሉ ታማኝ ስለሆነ፤ ቃሉን የሚያስተምሩትና የሚሰብኩት ሰዎች ታማኝ መሆን ይኖርባቸዋል። እንደገና ጳውሎስ በ1ኛ ጢሞቴዎስ (1:10) ውስጥ ባገኘነው ደኅና ትምህርት በሚለው ቃል ይጠቀማል። ይህ መንፈሳዊ ዕድገትን የሚያፋጥን ጤናማ ትምህርት ማለት ነው።

ስለዚህ ሽማግሌዎቹ ጣምራ የሆነ የእግዚአብሔር ቃል አገልግሎት አላቸው፡- 1) ቤተ ክርስቲያንን በ «ጤናማ» ትምህርት መገንባት፤ እና 2) ጤናማ ያልሆነ ትምህርት የሚያስፋፉትን የሐሰት አስተማሪዎች በመቃወም ማስተማር ነው። «ትምህርት እኛ አንፈልግም፤ ለጥምና የሚረዱን አሳቦችን ብቻ ስጡን» የሚለው ተላላ አባል ምን እንደሚል የማያውቅ ነው። ከእውነት (ማለትም ከመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት) ውጪ መንፈሳዊ ዕርዳታም ሆነ ጤና ሊኖር አይችልም።

እውነተኛውን ትምህርት የሚቃወሙትን መጥቀሱ፤ ጳውሎስን ቲቶ ማሟላት ስለነበረበት ሦስተኛ ኃላፊነት እንዲናገር ገፋፋው፡-

3. ሐሰተኛ አስተማሪዎችን ጸጥ ማሰኘት (ቲቶ 1:10-16)

በመጀመሪያዋ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የሐሰት አስተማሪዎች ለመነሣት ብዙ ጊዜ አልወሰደባቸውም ነበር። እግዚአብሔር እውነትን በሚዘራበት ቦታ ሁሉ፤ ሰይጣን ውሸትን ለመዘራት ብቅ ይላል። ቲቶ በ1ኛ ጢሞቴዎስ ከተብራራው ጋር የሚመሳሰል ጠላት ገጥሞት ነበር። ይኸውም የአይሁድ ሕግ-አጥባቂነት፤ ሰው ሰራሽ ልማዶች እና አፈ ታሪኮች ድብልቅ የሆነ ነበር። ጳውሎስ ስለ እነዚህ የሐሰት አስተማሪዎች ሦስት ጭብጦችን ሰጥቷል።

ሀ. በግል ሕይወታቸው ምን ይመስሉ እንደ ነበር። ጳውሎስ ስለ እነርሱ የሚለው መልካም ነገር አልነበረም! እነርሱ የማይገዙ በመሆናቸው፤ ለእግዚአብሔር ቃልም ሆነ ለእግዚአብሔር አገልጋይ ሥልጣን የማይታዘዙ ነበሩ። «ዓመፀኛ» የሚለው ማንነታቸውን በጥሩ ሁኔታ

ይገልጻል። ራሳቸውን በሥልጣን ሥር ከማይጥሉ እገልጋዮች ተጠንቀቁ።

ከንቱ ለፍላፊዎች ነበሩ። የተናገሩት ነገር ለጊዜው አድማጮቻቸውን ቢማርካቸውም፤ ይዘት ወይም ተጨባጭ ነገር አልነበረውም። ንግግራቸው ሁሉ ከንቱና ፍሬ የሌለው ነበር። በሥራ ሳይሆን በንግግር የሚቀድማቸው የለም። ለሌሎች ምን ማድረግ እንደሚገባቸው መንገር ይችላሉ። ራሳቸው ግን አያደርጉትም። በተለይ ቴቶ 1:16ን አስተውል።

በጣም የሚያሳዝነው፤ በስሕተት ትምህርታቸው ሰዎችን ማሳታቸው ነበር። እውነትን እንዲያስተምሩ ይናገራሉ፤ ነገር ግን የስህተት ሽቃጮች ነበሩ። እነርሱ ራሳቸው በሰይጣን ተታልለው፤ «የማይገባውን እያስተማሩ» (1:11) ሌሎችን ሰዎች አሳቱ።

እነርሱ ሥጋዊና ዓለማዊ ሰዎች ነበሩ፤ «ውሸተኞች፤ ክፉዎች አራዊት፤ በልተው የማይጠግቡና፤ ሥራ ፈቶች» (1:12)። እንዴት ያለ ክስ ነው! ለመንፈሳዊ ሕይወት ውብ ነገሮች በመኖር ፈንታ፤ ለራሳቸው ፍላጎቶች ይኖሩ ነበር። የጳውሎስ ቅጽሎች የሚያስገርሙ ነበሩ። እነዚህ ሰዎች «አውሬዎች» ብቻ ሳይሆኑ፤ ነገር ግን «ክፉ አውሬዎች»፤ በላተኞች ብቻ ሳይሆኑ፤ ነገር ግን «ሥራ ፈት በላተኞች» ነበሩ። እነርሱ ባለዝናዎች እንጂ፤ እገልጋዮች አልነበሩም። በተከታዮቻቸው ወጪ የደስታ ኑሮ ይኖራሉ። (ለሰው አመለካከት ትክክል ስለሚመስል ተከታዮቻቸው ያከብሩዋቸዋል።)

ጳውሎስ በቁጥር 16 ላይ ባሕርያቸውን አጠቃልሎታል። እነርሱ «የሚያስጸይፉ» ነበሩ። ይህም ማለት «ለዛ የሌላቸው፤ የሚያስጠሉ» ማለት ነው። መልካም መንፈሳዊ ባሕርይ ያላቸው ክርስቲያኖች የነዚህን መምህራን ባሕርይና ጠባይ ሙሉ ለሙሉ ስለሚጠየቁ፤ በፍጹም ሊከተሏቸው አይችሉም ነበር። «የማይታዘዙ» ማለት «እነርሱን ለማሳመን በሚደረገው ጥረት ለማመን ፍላጎቱም ዝግጅቱም የሌላቸው» ማለት ነው። አእምሮአቸው ቀድሞውኑ የተሞላ ስለሆነ፤ እውነትን አይጋፈጡም። «ለበጎ ሥራ የማይበቁ» ማለት በቀጥታ ሲተረጎም «ፈተናውን ማለፍ ያልቻለ» ማለት ነው። የማይበቁ መሆናቸው ስለተረጋገጠ፤ እግዚአብሔር አይጠቀምባቸውም። ይኸው ራሱ የግሪክ ቃል በ1ኛ ቆሮንቶስ 9:27 ላይ «የተጣለ» ተብሎ ተተርጉሟል። በዚያ ስፍራ በሯጭ ጽንሰ አሳብ «ከጨዋታ ውጪ» ማለት ነው።

ጳውሎስ እነዚህ መምህራን ማን እንደሆኑ ካስረዳ በኋላ፡
ሁለተኛውን አሳብ ያካፍላል።

ለ. ምን አድርገው እንደነበረ። ሁኔታው ግልጽ ነበር፡- እነዚህ ሐሰተኞች መምህራን ከቤት ወደቤት እየተዘዋወሩ ውሸት በመናገር፤ የሰዎቹን እምነት ይገለብጡ ነበር። ሁሉም ቤተሰቦች ጤናማ ባልሆነ ትምህርታቸው ተበክለው ነበር። አንዱ ነገር፤ ጳውሎስ ያልተቀበለውን የአይሁድን ሕግ-አጥባቂነት («ከተገረዙት ወገን የሚሆኑ» ቲቶ 1: 10 እና 3: 9) ያስተምሩ ነበር። እንዲሁም እነርሱ ከእውነት የራቀ ትርጉም የሚሰጧቸውን (1: 4) የብሉይ ኪዳንን የትውልዶች ታሪክ «የአይሁድን ተረት» (1: 14) ያስተምሩ ነበር።

አንዳንድ ሰዎች ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሚያወጧቸው ነገሮች ሁልጊዜም ያስደንቁኛል። አንድ ቀን በቺካጎ ሬድዮ ጣቢያ የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢትን በስልክ ንግግር ሳብራራ ነበር። አንድ ሰው ደወለና ስለ ዳንኤል ትንቢቶች የራሱን እንግዳ ትርጉም በመስጠት፤ ፕሮግራሙን ለመሻማት ሞከረ። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተሰጠውን ግልጽ ማብራሪያ ወደ ጎን በመተው የልቡን አሳብ ይናገር ጀመር። እኔም ከእውነት የራቀውን ይህን አሳብ በተቃወምሁ ጊዜ፤ በጣም ተቀየመኝ።

ዶክተር ዴቪድ ኩፐር እንዲህ ይሉ ነበር፡- «የቅዱሳት መጻሕፍት አሳብ መልካም መዓዛ የሚሰጥ ከሆነ፤ ሌላ ጣዕም አትፈልግ»። ግልጽ ለሆኑት ለእግዚአብሔር ቃል ትምህርቶች ሌላ «ጥልቅ ትርጉም» መፈለግ አስፈላጊ አይደለም። እንዲህ ዓይነቱ አቀራረብ አጥኚው የሚፈልገውን ማንኛውንም ነገር እንዲያገኝ ያስችለዋል።

የመጀመሪያዋ ቤተ ክርስቲያን ጉባኤዎች ብዙውን ጊዜ በግል ቤቶች ስለሚሰበሰቡ «ቤቶች በሙሉ» (ቲቶ 1: 11) እንዴት በሐሰተኛ አስተማሪዎች እንደታወኩ ለማስተዋል ቀላል ነው። ዛሬ በቤታቸው የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት የሚያካሄዱ ሰዎች እንግዶች እንግዳ ትምህርቶች ይዘው እንዳይመጡ መጠንቀቅ አለባቸው። እነዚህን ክፍለ ጊዜዎች የሚከታተሉ የሐሰት ትምህርቶችና ቡድኖች አሉ። ስለሆነም የተለወጡትን ለመሳብ ወኪሎቻቸውን ስለሚልኩ መጠንቀቅ አለብን።

ሐ. ለምን እንዳደረጉት፡- ዋናው ዓላማቸው «ለነውረኛ ረብ» (1: 11) ገንዘብ መሰብሰብ ነው። እነርሱ ቤተ ክርስቲያንን እያገለገሉ አልነበሩም፤ ነገር ግን ሃይማኖትን የራሳቸውን ኪስ ለመሙላት ይጠቀሙበት ነበር። ይህ ጳውሎስ «ነውረኛ ረብ የማይወድ» የሚለው አንድን ሽማግሌ ለመመረጥ ከሚያበቁ ነጥቦች አንደ አንዱ

አድርጎ ያቀረበበትን ምክንያት ያስረዳል። እውነተኛ የእግዚአብሔር አገልጋይ ለግል ጥቅሙ አያገለግልም፤ እርሱ ሌሎች በእምነት እንዲያድጉ ለመርዳት ያገለግላል።

ነገር ግን ከዚህ ምኞት ጀርባ ሌላ ችግር ነበር፡- የእነርሱ አእምሮና ሕሊና ረከሶ ነበር (1:15)። ይህ አንድ ሰው ሁለት ዓይነት ኑሮ ሲኖር የሚሆነው ነው። በውጪ አክብሮትን ይሻል፤ በውስጡ ግን እየተበላሸ ይሄዳል። ማንም ሰው ሁለት ጌቶችን ማገልገል አይችልም። እነዚህ አላቸች ገንዘብን መውደዳቸው፣ የስሕተት ትምህርት እንዲያስተምሩና የሐሰት ኑሮ እንዲኖሩ አደረጋቸው። ውጤቱም ስለ ኃጢአታቸው የማይወቅሳቸውን የረከሰ ሕሊና መያዝ ነበር። ይህ ጳውሎስ ወደ ጻፈው «የደነዘዘ ጎሊና» አንድ ርምጃ መጣጋት ነው (1ኛ ጢሞ. 4:2)።

ቲቶ 1:15 አንዳንድ ያስተማሩ ሰዎች ክፉ ሥራቸውን ለመደገፍ ከሚጠቀሙባቸው ጥቅሶች አንዱ ነው። «ለንጹሐች ሁሉ ገጹሕ ነው» የሚለው፣ ለኃጢአት ሁሉ የሚሰጥ ማመካኛ ነው። ለምሳሌ አንድን ታዳጊ ወጣት አስታውሳለሁ። ስለሚያነበው መጥፎ የሥነ-ጽሑፍ ዓይነት ሳስጠነቅቀው፣ የእርሱ መከላከያ «ውበት በተመልካቹ ዓይን ውስጥ ነው። እኔ በማንብበው ውስጥ ኃጢአትን ብታይ የአንተ ልብ ራሱ የቆሸሸ መሆን አለበት፣ ለነገሩ፣ ለንጹሐች፣ ሁሉ ገጹሕ ነው» የሚል ነበር።

በመጀመሪያ ደረጃ፣ ጳውሎስ እነዚህ ሕግ-አጥባቂዎች ምግቦችን በተመለከተ ያላቸውን የተሳሳተ ትምህርት እየተቃወመ ነበር። የአይሁድ የአመጋገብ ሕግጋት ለክርስቲያን አማኞችም ይሠራሉ ብለው ያስተምሩ ነበር (1ኛ ጢሞ. 4:3-5 ተመልከቱ)። የተከለከለ ምግብ ከበላህ ራስህን ታረክሳለህ፤ ዳሩ ግን ያንን እምቢ ካልህ የበለጠ ቅዱስ ትሆናለህ።

ጳውሎስ «እውነቱ የዚህ ተገላቢጦሽ ነው» በማለት ይሟገታል። እነዚህ አስተማሪዎች የረከሰ አእምሮና ሕሊና አላቸው። ስለዚህ መልካም ምግብ በሚያዩበት ጊዜ፣ ኃጢአት እይታቸውን ስላረከሰባቸው፣ ኃጢአትን ያያሉ፤ ነገር ግን ገጹሕ አእምሮና ጎሊና ያለን እኛ ሁሉም ምግቦች ገጹሕን እንደሆኑ እናውቃለን። አስተማሪዎቹን የሚያረክቧቸው ምግቦቹ አይደሉም፤ ይልቁንም አስተማሪዎቹ ምግቦቹን ያረክሳሉ፤ »

ነገር ግን ይህ መመሪያ ክፉ መሆናቸውን ለምናውቃቸው ነገሮች ማገልገል የለበትም። ለምሳሌ በታወቁ በታላላቅ ሠዓሊዎች የተሳሉ ሥዕሎችና በወሲብ ሥዕሎች መካከል ያለው ልዩነት «በተመልካቹ ዓይን ውስጥ» ነው ከማለት የራቀ ነው። ታላቅ ሠዓሊ የሰውን አካል ለመሠረታዊ ጥቅሙ አይበዘብዝም። ለአንድ ክርስቲያን የወሲብ ስሜት

ለሚቀሰቅሱ የኃጢአት ልምምዶች ራስን ማጋለጥና፥ «ልቤ ንጹሕ ስለሆነ ንጹሕ ነበርሁ» ማለት፥ የእግዚአብሔርን ቃል ለኃጢአት ማመካከል አድርጎ መጠቀም ነው። ጳውሎስ እዚህ ላይ ያመለከተው ለምግብ ስለሆነ፥ እኛም በዚህ መልኩ መጠቀም አለብን።

እነዚህን ሦስት ነጥቦች ስለ እነዚህ የስሕተት አስተማሪዎች ካካፈለ በኋላ፥ ጳውሎስ አንድ ተጨማሪ ጉዳይ ይናገራል።

መ. ቲቶ ምን ማድረግ እንደነበረበት፡ - በአጠገባቸው ጸጥ ብሎ በመቆም፥ ድል እስኪያደርጉ ድረስ መጠበቅ የለበትም። መጀመሪያ፥ «ሕይወት በሚገኝበት ትምህርት» መምከርና ማሳመን ነበረበት (ቲቶ 1:9)። የሰይጣንን ውሸቶች ለመቃወም ብቸኛው መሣሪያ የእግዚአብሔር እውነት ነው። «እግዚአብሔር እንዲህ ይላል» የሚለው የሁሉም ክርክር መዝጊያ ነው።

ቲቶ አፋቸውን በመዝጋት (1:11)፥ ከማስተማርና የስሕተት ትምህርታቸውን ከማስፋፋት ማገድ ነበረበት። «በብርቱ ሊወቅሳቸው» (1:13) ይገባ ነበር። ጳውሎስ ይህንኑ ተመሳሳይ ምክር ለጢሞቴዎስም በመጨረሻው ደብዳቤ ላይ ሰጥቶታል፡ - «ፈጽመህ እየታገስህና እያስተማርህ፥ ዝለፍና ገስጽ ምክርም» (2ኛ ጢሞ. 4:2)።

በመሠረቱ የጳውሎስ ዓላማ እነዚህን አስተማሪዎች ማሳመንና በእምነት ጤናማዎች እንዲሆኑ መርዳት ነበር (ቲቶ 1:13)፤ ነገር ግን ይህንን በሚያደርግበት ጊዜ፥ ቤተ ክርስቲያንን ከእነርሱ የስሕተት ትምህርት መጠበቅ አለበት። የሐሰት ትምህርት እንደ እርሾ ነው፡ - በምሥጢር ይገባል፡ በፍጥነት ያድጋል፤ ሙሉ በሙሉ ይስፋፋል (ገላትያ 5:9)። የሐሰት ትምህርትን ለመዋጋት ጥሩው ጊዜ የመስፋፋት ዕድል ከማግኘቱ በፊት ከመጀመሪያው ነው።

የአንዳንድ ቤተ ክርስቲያን አባላት አመለካከት፡ - «አንድ ነገር እስካመንህ ድረስ፥ የምታምነው ነገር ምንነት ልዩነት አያመጣም» የሚል ነው። ጳውሎስ ከእንደዚህ ዓይነቱ ጅል አመለካከት ጋር አይስማማም። የእግዚአብሔርን ቃል እውነት ወይም ውሸት ማመን በሞትና በሕይወት መካከል ያለውን ልዩነት ያመጣል። ማመን የሚፈልጉትን መምረጥ ይቻላል፤ ነገር ግን በዚያ ምክንያት የሚመጡትን ውጤቶች መለወጥ አይቻልም።

ኢየሱስ ክርስቶስ እንዲህ ብሏል፡ - «እውነትን ታውቃላችሁ እውነትም አርነት ያወጣችኋል» (ዮሐንስ 8:32)።

ጤናማ ቤተ ክርስቲያን እንዴት ሊኖረን ይችላል?

ቲቶ 2-3

ከሐሰተኛ አስተማሪዎች በተለየ ሁኔታ፡ ቲቶ «ሕይወት ለሚገኝበት ትምህርት የሚገባውን መናገር» ነበረበት (2: 1 ቀጥተኛ ትርጉም)። ተሕዋስያን ሥጋዊ አካል እንደሚጎዱ፡ የሐሰት ትምህርትም ለመንፈሳዊው አካል ማለትም ለቤተ ክርስቲያን ጠንቅ ነው። ይህንን ክፍል በሚያካትቱ ቁጥሮች ውስጥ፡ በጤናማ ትምህርትና በተግባራዊ ምክሮች መካከል ያለውን ትስስር እንመለከታለን። ይህም ሁለቱ ጎን ለጎን መሄድ ስላለባቸው ነው። ጳውሎስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስላሉ ብዙ የተለያዩ የአገልግሎት መስኮች አብራርቷል፡-

1. በዕድሜ የገፉ ቅዱሳን (ቲቶ 2: 1-4)

እንደ ቲቶ ላለው ወጣት ሰው፡ በማኅበረ ምእመናኑ ውስጥ ካለው በዕድሜ ከገፉ አባል ጋር ላለመግባባት ብሎም ጭራሹን ለመዘንጋት በጣም ቀላል ነበር።

አንድ ጊዜ አንድ መጋቢ ራሱም ከዕለታት አንድ ቀን ሽማግሌ እንደሚሆን ዘንግቶት እንዲህ አለኝ፡ «ወጣቶች የሚሰበሰቡበትን ቤተ ክርስቲያን እፈልጋለሁ»። ቤተ ክርስቲያን ሽማግሌውንም ወጣቱንም ትፈልጋለች። እነርሱም እርስ በርሳቸው ሊገላገሉ ይገባቸዋል። የእግዚአብሔር ጸጋ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለውን የትውልድ ልዩነት ለማገናኘት ያስችለናል። ይህንን ለማድረግ አንደኛው መንገድ፡ ሁሉም አባላት፡ ወጣትና ሽማግሌ፡ እግዚአብሔር ለሕይወታችን ባዘጋጃቸው መመዘኛዎች መኖር ነው።

ሽማግሌዎች ልከኞች መሆን ነበረባቸው። ይህም ማለት «የወይን ጠጅ በመጠቀም በኩል ልከኞች» መሆን ማለት ነው። ሽማግሌች ጊዜ ስላላቸው፡ በአንድ ብርሌ መጠጥ ብዙ መቆየት ይችሉ ነበር።

ጭምት ማለት «ክብሩን ጠባቂ» ማለት ነው፤ ነገር ግን ፈጽሞ የማይሰቅ፡ ጸጥ ያለ ክቡር ሰው ማለት አይደለም። የሽምግልና ዕድሜ አክብሮትን የሚያስገኝ የክብር ምንጭ ነው። ይህም ክብር በዕድሜ ለገፋው ቅዱስ ሰው ሥልጣን ይሰጠዋል። በራሴ የመጋቢነት አገልግሎት ውስጥ ስለረዱኝ የተከበሩ ሰዎች እግዚአብሔርን በጣም አመሰግናለሁ!

ለመናገር በሚቆሙበት ጊዜ፥ መላው ቤተ ክርስቲያን ያዳምጣቸዋል። እንዲሁም በጥንቃቄ ያስተውላል።

«ራሳቸውን የሚገዙ» በሕይወት ወደ ጥንቃቄ እና ራስን ወደ መቆጣጠር የሚመራውን የአእምሮ ዝንባሌ ይገልጻል። በአለማወቅ ላይ የሚመሠረቱት የሞኝነትና የግድ የለሽነት ተቃራኒ ነው። የሕይወትና የዓላማ ጽናት በክርስትና ሕይወት ውስጥ አስፈላጊዎች ናቸው። በተለይም ጊዜያቸው አጭር ለሆነና ጊዜያቸውን ለማጥፋት ለማይችሉ ሽማግሌዎች እነዚህ ነገሮች አስፈላጊዎች ናቸው።

በእምነትና በፍቅር፥ በመጽናትም ጤናዎች፡- እነዚህ ሁሉ አንድ ላይ ይሄዳሉ። ሽማግሌዎቹ የሚያምኑት ምን እንደሆነ ማወቅ አለባቸው፤ እንዲሁም መሠረታዊ እምነታቸው ከእግዚአብሔር ቃል ጋር የተስተካከለ መሆን አለበት። ምክንያቱም የመጽሐፍ ቅዱስን መሠረታዊ ትምህርት ማወቅ፥ የወንድማማች ፍቅርና በሕይወት ውስጥ በሚያጋጥሙ መከራዎች መታገሥን ለመሳሰሉ አስፈላጊ ምግባሮች ምትክ ስለማይሆን ነው። በእርግጥ በእግዚአብሔር ቃል ላይ ያለ ትክክለኛ እምነት አማኙን በፍቅርና በመጽናት ሊያበረታታው ይገባል።

በቁጥር 3 ላይ የሚገኘው «እንዲሁም» የሚለው ቃል፥ አሮጊቶች ሴቶች ከሽማግሌዎቹ ጋራ አንድ ዓይነት መመዘኛዎችና በተጨማሪ የተዘረዘሩት መስፈርቶች ሊኖራቸው እንደሚገባ ያሳያል። የእነዚህ አሮጊቶች ሴቶች ጠባይ (ባሕርይ) ሁልጊዜም ቅድስናን ማንጸባረቅ አለበት። ሐሜትን የሚያስፋፉ (ይህን ቃል የሚተካው የግሪኩ ቃል «ዲያብሎሶች» የሚል ሲሆን፥ ትርጉሙም «ሐሜተኞች» ማለት ነው)። ወሬኞች (በውሸት የሚከስሱ) መሆን የለባቸውም። በወይን ጠጅ አጠቃቀማቸውም ልክኞች መሆን አለባቸው።

ስለ አሮጊቶች ሴቶች በሚናገርበት ጊዜ የጳውሎስ ትኩረት በማስተማር ላይ ነው፡- «የመልካም ነገሮች አስተማሪዎች»። ልምድ ያላቸው እግዚአብሔርን የሚመስሉ ሴቶች ብዙ ጊዜ እጅግ በጣም ጥሩ አስተማሪዎች ናቸው። በ2:4 ላይ ያለው «አስተምር» የሚለው ቃል በቁጥር 2 ላይ ራሱን የሚገዛ ከሚለው ቃል ጋር ይዛመዳል። በመሆኑም ምናልባት «ራሱን የሚቆጣጠር አእምሮ በማሠልጠን» ተብሎ መተርጎም አለበት። አሮጊቶች ለወጣት ሴቶች ቤታቸውን እንዴት እንደሚንከባከቡ ማሳየት ብቻ ሳይሆን፥ በልባቸውና በአእምሮአቸው ውስጥ ትክክለኛ የሆነ መንፈሳዊና አእምሮአዊ አመለካከት ማስቀመጥ አለባቸው።

በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ፡ ለመንፈሳዊ አገልግሎት አንዱ ታላቅ ኃይል በሽማግሌ አማኞች ራስ ላይ ያርፋል። በጡረታ ላይ ያሉት ለአገልግሎት ጊዜ አላቸው። ብዙ አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት እነዚህን አስፈላጊ ሰዎች ማደራጀታቸውንና ማንቀሳቀሳቸውን ማየት መልካም ነገር ነው። በራሴ አገልግሎት ውስጥ በዕድሜ ከሚበልጡኝ እንዴት እንደሚጸለይ ከሚያውቁ፡ ቃሉን ከሚያስተምሩ፡ ከሚጎበኙ፡ ችግር ከሚፈቱ፡ የቤተ ክርስቲያንን ግንባታ ከሚረዱ ቅዱሳን ሰዎች በጣም ታግዣለሁ።

2. ወጣት የሆኑ ቅዱሳን (ቲቶ 2:4-8)

እግዚአብሔርን የሚመስሉ አሮጊቶች ወጣት ሴቶችን እንዴት መልካም ሚስቶች፡ እናቶችና የቤት አስተዳዳሪዎች እንደሚሆኑ የማስተማር ኃላፊነት አለባቸው፤ እንዲሁም ወጣቶቹ ሴቶች የመስማትና የመታዘዝ ኃላፊነት አለባቸው። የክርስቲያን ቤት ከጣዎት አምልኮ ደኅንነት አግኝተው ለተመለሱ ወጣት ሴቶች ሙሉ ለሙሉ አዲስ ልምምድ ስለነበረ፡ ከእነዚህ ፍጹም አዲስ ከሆኑት የሕይወት ተቀዳሚ ሁኔታዎችና መብቶች ጋር መላመድ ነበረባቸው። የማያምኑ ባሎች ያሏቸው ሴቶች የተለየ ማበረታቻ ያስፈልጋቸው ነበር።

በቤት ውስጥ ከሁሉም የሚበልጠው ቀዳሚ ነገር ፍቅር መሆን አለበት። ሚስት ባሏንና ልጆችዋን ከወደደች፡ ጋብቻውንና ቤቷን የተሳካ ለማድረግ በመጣር ላይ ነች ማለት ነው። በምዕራባውያን ማኅበረሰብ ወንድና ሴት በፍቅር ይያያዛሉ። ከዚያም ይጋባሉ፤ ነገር ግን በምሥራቁ ዓለም ጋብቻዎች ከፍቅር ጋር ያላቸው ቁርኝት እምብዛም ነው። ብዙውን ጊዜ ሁለቱ ይጋቡና ከዚያ በኋላ እርስ በርስ መዋደድን መማር ነበረባቸው። (ኤፌሶን 5:18-33 በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ በእውነት ለመዋደድ ለሚፈልጉ ባልና ሚስት ምናልባት በጣም ጥሩው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ነው።)

እርግጥ ነው እናት ልጆችዋን ትወዳለች። በመሠረቱ ይህ ከተፈጥሮ የሚመጣ ነው። ዳሩ ግን ይህ በተፈጥሮ የሚገኝ ነገር ቁጥጥር ያስፈልገዋል። አንድ ጊዜ አንዲት «ዘመናዊት እናት» «ልጇን ለመምታት እስከሚሳነኝ ድረስ ከመጠን በላይ እወድዳታለሁ» ስትል ሰማኋት፤ እውነታው ግን እርሷ ለራሷ ሰገብጋባ ፍቅር ብቻ ያላት እንጂ፡ በእውነት ልጇን የምትወድ አልነበረችም። «በበትር ከመምታት የሚራራ ሰው ልጁን ይጠላል፤ ልጁን የሚወድድ ግን ተግቶ ይገስጸዋል» (ምሳሌ 13:24)። በምሥራቃውያን ቤተሰብ ብዙውን ጊዜ

ልጆችን የሚቀጣው አባትየው ቢሆንም፤ እናትየው የቅጣቱ ተግባር አካል ከመሆን ማምለጥ አትችልም ነበር፤ ይህም ካልሆነ ልጁ ለከለላ ወደ እናቱ ጉያ ሊሮጥ ይችላል።

«ራሳቸውን የሚገዙ» (ቲቶ 2:5)፡- ራሱን የሚቆጣጠር አእምሮ የሚለው የተለመደ ቃል ነው። (በቁጥር ሁለት ላይ «ራሳቸውን የሚገዙ» ተብሏል)። አመለካከት የሥራ ውጤትን ይወስናል። በመሆኑም አንድ ሰው በትክክል ከላሰበ፤ በሚገባ ለመሥራት አይችልም። አንዲት ሴት በቤት ውስጥ ለምታከናውነው የቤት አገልግሎት ትክክለኛና የታረመ አመለካከት ያስፈልጋታል። «ራስን መቆጣጠር» የሚለው አሳብ በዚህ ቃል ውስጥ ተጠቃሏል። ወላጆች ራሳቸውን ካላረሙ፤ በፍጹም ልጆቻቸውን ለማረም አይችሉም።

«ንጹሐች» ማለት «ንጹሕ አእምሮና ልብ ያላቸው» ማለት ነው። ክርስቲያን ሚስት ለባልዋ በአእምሮዋ፤ በልብዋ፤ እንዲሁም በሥራዋ ታማኝ ናት።

«በቤት የሚሠሩ»፡- ይህ ቃል ቤትዋ እርሷ ልትጠበቅበት የሚገባ እሥር ቤት እንደሆነ የሚያመለክት አይደለም! አሳቡ «ቤቷን የምትንከባከብ» ማለት ነው። ጳውሎስ ሲጽፍ «ቤቶቻቸውንም ሊያስተዳድሩ» (1ኛ ጢሞ. 5:14) ብሏል። አስተዋይ የሆነው ባል የቤተሰቡን ጉዳዮች ሚስቱ እንድታስተዳድር ይፈቅዳል፤ ምክንያቱም ይህ የእርሷ አገልግሎት ነው።

በጎዎች (ቲቶ 2:5)፡- «ደግ» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ቤተሰብዋን በጭካኔ አያያዝ አትመራም፤ ነገር ግን «የርሳራኝ ሕግ» (ምሳሌ 31:26) ትለማመዳለች።

ሚስት «በቤት ውስጥ በምትሠራበት» ጊዜ፤ በቤት ውስጥ መሪ የሚሆነው ባልየው ነው፤ ስለዚህም ሚስት ታዛዥ መሆን አለባት። ነገር ግን ፍቅር ባለበት ስፍራ (ቲቶ 2:4)፤ ብዙም የታዛዥነት ችግር የለም። እንዲሁም እግዚአብሔርን የማክበር ፍላጎት ባለበት በዚያ፤ ሊፈታ የማይችል ችግር የለም።

«የእግዚአብሔር ቃል እንዳይሰደብ» የሚለው ቃል በቤት ውስጥ ለመረዳዳትና ለመታዘዝ ጥሩ አነሣሽ ምክንያት ነው። በክርስቲያኖች መካከል የሚፈጸሙ የቤተሰብ ችግሮችና የጋብቻ መፍረስን የመሳሰሉ ነገሮች፤ ያልዳኑ ሰዎች በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ እንዲሳለቁ መንገድ የሚከፍትበትን ሁኔታ መመልከት በእጅጉ የሚያሳዝን ክስተት ነው።

ቲቶ ራሱን ከአስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ ለመጠበቅ፥ አሮጊቶች ሴቶች ወጣት ሴቶችን እንዲያገለግሉ መፍቀድ ነበረበት፤ ነገር ግን እርሱም አብሮ ለሚፈረድባቸው ወጣት ወንዶች ምሳሌ መሆን ነበረበት። ምክርና ምሳሌነት እነርሱን በእምነት ለመገንባት የሚጠቀምባቸው መሣሪያዎች መሆን ነበረባቸው (2:6-7)። ብዙ የጋጢአት ፈተናዎች ስለ ነበሩ፥ ራሳቸውን እንዲቆጣጠሩ መምከር ነበረበት።

ነገር ግን ጳውሎስ ስለ መካሪው ቲቶ ከመጻፍ ይልቅ ስለ አርአያው ቲቶ ብዙ ጽፏል! አንድ መጋቢ በሕይወቱ የበለጠ ይሰብካል። በሁሉም ነገር ሳያቋርጥ መልካም ምሳሌ መሆን አለበት። መጋቢው ቤተ ክርስቲያኑ እንድትሆን የሚፈልገውን ነገር ሁሉ እርሱ ራሱ በመጀመሪያ መሆን አለበት። «እየተናገሩ አያደርጉትምና» (ማቴ. 23:3) የሚለው ጌታችን ፈሪሳውያንን የከሰሰበት ቃል ነበር። ይህ ግብዝነት ነው።

«ቱፓስ» የሚለው የግሪኩ ቃል «ምሳሌ» የሚለውን ቃል ይሰጠናል (ቲቶ 2:7)። በመሠረቱ ቃሉ «ማተሚያ መስል መሣሪያ የሚያወጣው ቅርጽ» ማለት ነው። ቲቶ ሕይወቱ ሌሎችን ለመማረክ እንዲችል፥ «መንፈሳዊ ቀርጽ» ሆኖ መመላለስ ነበረበት። ይህም መልካም ሥራን፥ ጤናማ ትምህርትን፥ ጠንካራ አመለካከትንና ማንም ሰው ጠላትም እንኳን ለመንቀፍ እስከማይችል ድረስ ጤናማ ንግግር ማስተላለፍን የሚያጠቃልል ነበር። ብንወድም ብንጠላም፥ ሁልጊዜ ተቃራኒዎችና ጸብን የሚፈልጉ ሰዎች አሉ። የአንድ መጋቢ ስብከት ከወቀሳ ውጪ ሆኖ የሚያቆመው ዓይነት መሆን አለበት።

በቤተ ክርስቲያን መጋቢ መሆን ቀላል አይደለም። የሰዓት ፈርማ አትፈርመም፤ ዳሩ ግን ሁልጊዜ በሥራ ላይ ናችሁ። የምትሰብኩትን ለመለማመድ መጠንቀቅ አለባችሁ፤ ከመድረክ ላይና ከመድረክ ስትወርዱ አንድ ዓይነት ሰው መሆን አለባችሁ። በንግግር ወይም በባሕርይ ግብዝ መሆን የአንድን ሰው አገልግሎት ያበላሸዋል። ማንም የቤተ ክርስቲያን አባል ፍጹም እንዳልሆነ፥ ማንም መጋቢ ፍጹም አይደለም፤ ነገር ግን በጣም ጥሩ ምሳሌ ለመሆን መጣጣር አለበት። ቤተ ክርስቲያን ከመሪዋ በላይ ከፍ ልትል በፍጹም አትችልም።

3. ክርስቲያን ባሮች (ቲቶ 2:9-15)

ብዙ ጊዜ ጳውሎስ ባሮችን በተመለከተ የሚናገረው ነገር ነበረው (ኤፌሶን 6:5-9፤ 1ኛ ጢሞ. 6:1-2 ተመልከቱ)። ምክንያቱም ጳውሎስ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ስለ ደኅንነት ከተጻፉት ትላልቅ ዐረፍተ ነገሮች በአንዱ ስላስደገፈው፥ ለቲቶ ስለተጻፈው ስለዚሁ ቃል በጣም

ደስተኞች ነን። ጳውሎስ ሁልጊዜ ትምህርትንና የሥራ ኃላፊነትን ያያይዝ ነበር።

ጳውሎስ እነዚህ ክርስቲያን ባሪያዎች ማስወገድ ስላለባቸው ሦስት የተለመዱ ኃጢአቶች አስጠንቅቋቸዋል (ቲቶ 2:9-10)። በመጀመሪያ፡ ስለ አለመታዘዝ ምክር ሰጥቷል። ክርስቲያን ባሪያዎች ለጌቶቻቸው መታዘዝና እነርሱን ለማስደሰት መሻት ነበረባቸው፤ ይህም ማለት ተጨማሪ ነገር ማድረግ አለባቸው ማለት ነው። «ከልብ» ያልመነጩ ታዛዥነት ማሳየት ይቻላል ነበር። (ኤፌሶን 6:6)። ሥራውንም ቢሆን ያለምንም ፈቃደኝነት እያንጎራጎሩ መሥራት ይቻላል። አንዳንድ ያልዳኑ ጌቶች የማያስቡ ይሆኑና ባሪያዎቻቸውን ከልክ በላይ ያሠሯቸው ይሆናል።

ሁለተኛው፡ በኃጢአት ምክንያት ሲገሠጽ ተገቢ ያልሆነ መልስ እንዳይሰጡና «ክፉ ቃል እንዳይመልሱላቸው» (ቲቶ 2:9፤ አዲሱ ትርጉም) ነው። አንድ ባሪያ የተሰጠውን ኃላፊነት እንደተጠበቀው ሳይወጣ ሲቀር ጌታው በጭካኔ ሊቀጣው ስለሚችል መከራከር የለበትም። ምናልባት ጌታው ስለሥራው የሚኖረው ግንዛቤ ከባሪያው ያነሰ ሊሆን ስለሚችል፡ ከጌታው ጋር ለመከራከር ወይም ስለሌሎች «ብሶት ሊያሰማ» ይችላል ይሆናል፤ ሆኖም ግን ይህ ለክርስቲያን ባሪያ ደካማ ምስክርነት ነው።

እንዲሁም ክርስቲያን ባሪያዎች የስርቆት ኃጢአትንም ማስወገድ ነበረባቸው። ይህ ምናልባት አናሲሞስ በፊሊሞና ላይ የሠራው ኃጢአት ነበር (ፊሊሞና 18 ተመልከት)። ትንንሽ ነገሮችን (ዕቃዎችን) ስርቆ መሸጥና ከዚያም ተሰብረዋል ወይም ጠፍተዋል ብሎ ለጌታው መናገር ለባሪያ ቀላል ይሆን ይሆናል።

በአሁኑ ጊዜ በኅብረተሰባችን ውስጥ ባሪያዎች የሉም፤ ነገር ግን ተቀጣሪ ሠራተኞች አሉ። ክርስቲያን ሠራተኞች የተቃውሞ ድምፅ ሳያስተጋቡ መታዘዝ አለባቸው። ከአሠሪዎቻቸው መስረቅ የለባቸውም። ከወረቀት ማያያዣ እና እርሳስ ጀምሮ እስከ ቢሮ የጽሕፈት መኪናዎችና ተሽከርካሪዎች ድረስ፡ በብዙ ሚሊዮን የሚቆጠር ብር ሠራተኞቻቸው ስለሚሰርቁቸው አሠሪዎች በየዓመቱ ይከሰራሉ። «እኔ ነኝ ለዚህ ያደረስኳቸው» የሚለው፡ ወይም «የኔም ሀብት ጭምር መሆን አለበት» ማለት ምክንያት አይሆንም።

ክርስቲያን ሠራተኞች ለምን መታመን እንደሚገባቸው ጳውሎስ ጥሩ ምክንያት ሰጥቷል (በኅ ታማኝነትን ሁሉ እንዲያሳዩ)፡- ይህ

የእግዚአብሔርን ቃል «በክብር ያስጌጠዋል»። በታማኝነት በምናገለግልበት ጊዜ፥ «መጽሐፍ ቅዱስን እናስውብዋለን»፤ እንዲሁም የክርስቲናን መልእክት ለማያምኑ ሰዎች ማራኪ እናደርገዋለን። ጳውሎስ በጢሞቴዎስ ቤተ ክርስቲያን ለሚገኙት ባሪያዎች በጻፈ ጊዜ (1ኛ ጢሞ. 6: 1) «የእግዚአብሔር ስምና ትምህርቱ እንዳይሰደብ» የሚል አሉታዊ አሳብን ነበር የተጠቀመው፤ ነገር ግን የእግዚአብሔርን መልእክት ማራኪ ለማድረግ የሚጠቅመው አዎንታዊ አነሳሽ ምክንያትና የእግዚአብሔርን ትምህርት ከመሰደብ የሚታደገው አሉታዊ አነሳሽ ምክንያት፥ ሕይወታችንን ሊቆጣጠረው ይገባል።

በዚህ ስፍራ (ቲቶ 2: 11) ጳውሎስ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ባለን በዚህ ደኅንነት ውስጥ ምን ነገር እንዳለበት በማብራራት (ቂ. 10)፥ «የአዳኝን» ትርጉም ገልጾታል። ትኩረቱ ጸጋ ላይ ነው። ይህም ባልተገባቸው ኃጢአተኞች ላይ የተገለጸው የእግዚአብሔር ያልተመጠነ ስጦታ ነው። ጳውሎስ የእግዚአብሔርን ጸጋ፥ ሦስት ድንቅ አገልግሎቶች ጠቅሷል (2: 11-14)፡-

ሀ. ጸጋው ያድናል (ቲቶ 2: 11፥ 14)፡- ሰዎች ራሳቸውን ሊያድኑ አልቻሉም። ለጠፋው የሰው ዘር የእግዚአብሔር ጸጋ ደኅንነትን ማምጣት ነበረበት። ደኅንነቱ በኃጢአተኞች ፍለጋ አልተገኘም፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት፥ ሞትና ትንሣኤ በኩል ተገለጠላቸው። በኃጢአት እሥራት ውስጥ ያሉትን ለመቤዝት እግዚአብሔር በጸጋው ልጁን ላከ። ይህ መዳን ለሚቀበሉት ሰዎች ሁሉ ነው (1ኛ ጢሞ. 2: 4-6)። ዓለም-አቀፋዊ ችግር ስለነበረ፥ እግዚአብሔር ለሚያምኑ ሁሉ ዓለም-አቀፋዊ መፍትሔ ሰጠ።

ጳውሎስ ይህንን ደኅንነት በይበልጥ አብራርቷል (ቲቶ 2: 14)። ክርስቶስ «ራሱን ለእኛ ሰጠ»፥ ይህም እርሱ የኛ ምትክ ሆነ ማለት ነው። «እርሱ ራሱ በሥጋው ኃጢአታችንን በእንጨት ላይ ተሸከመ» (1ኛ ጴጥ. 2: 24)። መቤዝት የሚለው ቃል «ዋጋ ከፍሎ ነጻ ማውጣት» ማለት ነው። እኛ ሁላችንም የኃጢአት ባሪያዎች ስለ ነበርን (ቲቶ 3: 3)፥ ራሳችንን ነጻ ለማውጣት አንችልም ነበር፤ ነገር ግን ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱን ስለ እኛ ኃጢአት ቤዛ አድርጎ ሰጠ። በእርሱ ሞት የእግዚአብሔርን ቅዱስ ሕግ ጥያቄ አሟላ፤ ስለዚህም በክርስቶስ የሚያምኑትን እግዚአብሔር በጸጋው ይቅር ሊላቸውና ነጻ ሊያደርጋቸው ይችላል።

እኛ ከበደል ሁሉ ነጻ ወጥተናል። ይህም ኃጢአት ሕይወታችንን ሁለተኛ አይገዛም ማለት ነው። (የዚህ ክፍል ዓውደ ምንባብ ጳውሎስ ለባሪያዎች የሰጠው ምክር እንደሆነ አስታውሱ። የ«መቤዠት»ን ትርጉም ያውቁ ነበር)። «ዓመፃ» ማለት «ሕግ-ተላላፊነት» ማለት ነው። ሳንድን በፊት በነበረው ሁኔታችን፤ በእግዚአብሔር ሕግ ላይ ያመፅን ሰዎች ነበርን፤ ነገር ግን አሁን ያ ሁሉም ተለውጧል። ይህ ጳውሎስን ወደ ሁለተኛው የጸጋ አገልግሎት መራው፡-

ለ) ጸጋው ያድሰናል (ቲቶ 2:12፤ 14)፡- ደገነነት ቦታን መለወጥ (ከኃጢአት ባርነት ነጻ መውጣት) ብቻ ሳይሆን፤ ነገር ግን የአመለካከት፤ የፍላጎት የሰሜት እና የድርጊት ለውጥም ነው። የተቤዠን ያው ጸጋ፤ ሕይወታችንን በማደስ፤ እግዚአብሔርን የምንመስል ሰዎች ያደርገናል። «ማስተማር» ሥርዓት የማስያዝ አሳብ አለው። እርሱን የሚያስከብሩ ሰዎች እንድንሆን፤ በእግዚአብሔር ጸጋ እንሠለጥናለን፤ ሥርዓት እንይዛለን።

እግዚአብሔርን የሚመስል ሕይወት አሉታዊውንና አዎንታዊውንም ያካትታል። «እግዚአብሔርን አለመምሰልና (እግዚአብሔርን የማይመስል ሁሉ) ዓለማዊ ምኞትን» እንከዳለን (1ኛ ዮሐንስ 2:15-17 ተመልከቱ)። ግሱ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ እንተወዋለን ማለት ነው። ያለቀ ጉዳይ ነው። ከዚያም በአዎንታዊው ላይ እንቀጥላለን፡- «ራሱን የሚቆጣጠር» ራሱን የሚገዛ፤ -ልከኛ» ለሚሉት ጭምት፤ የተለመደ ቃል ነው (ቲቶ 2:2 ተመልከት)። ይህአማኝ ከራሱ ጋራ ስላለው ግንኙነት ትኩረት ይሰጣል፤ በ«ጽድቅ» የሚለው ቃል ደግሞ ከሌሎች ሰዎች ጋራ የሚያደርገውን ግንኙነት የሚመለከት ነው። ምንም እንኳ እነዚህ ባሕርያት መለያየት ባይኖርባቸውም፤ «እግዚአብሔርን መምሰል» የሚለው ክርስቲያን ከጌታ ጋራ ስለሚያደርገው ግንኙነት ይናገራል።

ክርስቲያኖች በአሁኑ ዘመን ውስጥ ይኖራሉ፤ ነገር ግን እንደ ዘመኑ አይኖሩም ወይም ለእርሱ አይኖሩም። ክርስቶስ ከዚህ ክፉ ዘመን ተቤዡቶናል (ገላትያ 1:4)፤ በመሆኑም እኛ ይህንን ዘመን ልንመስል አይገባንም (ሮሜ 12:1-2)። እንደ መለኪያዎቹም ልንመላለስ አይገባንም (ኤፌሶን 2:2)። «ሊመጣ ያለውን የዓለም» ኃይል (ዕብራውያን 6:5) ስለቀመስን፤ የአሁኑን ዓለም ከከንቱነቱና ከአምላክ የለሽነቱ ጋራ ለመንከባከብ መጣር የለብንም።

እግዚአብሔር ስለሚያጠራውንና የራሱ ልዩ ንብረቶች ስለሚያደርገን (ቲቶ 2:14)፥ ጸጋ ያድሰናል። ይህ የማንጸት መንገድ «መቀደስ» ተብሎ የሚጠራ ሲሆን፥ ግቡም አማኙ የበለጠ ኢየሱስ ክርስቶስን እንዲመስል ማድረግ ነው (ሮሜ 8:29)። ቅድስና ከኃጢአት መለየት ብቻ ሳይሆን፥ ነገር ግን ለእግዚአብሔር መስጠትም ነው (2ኛ ቆሮ. 6:14-7:1)። «የተለየ» የሚለው «ለእግዚአብሔር ርስት የተለዩ ሕዝብ» ማለት ነው (ዘዳግም 14:2፤ 26:18)።

ሐ. ጸጋ ይሸልመናል (ቲቶ 2:13)፡- እኛ ኢየሱስ ክርስቶስ እንዲመለስ እየተጠበቅን ነው፤ ብቸኛው ተስፋችንና ክብራችንም ይኸው ነው። በግሪክ ቋንቋ አንድ የመስተዋድድ ተሳቢ ብቻ ስለሚገኝ፥ ይህ ቁጥር ኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ እንደሆነ ያረጋግጣል፡- «የታላቁን የአምላካችንንና የመድሐኒታችንን» ይላል። ጳውሎስ በክርስቶስ መመለስ ዙሪያ የሚከሰቱትን ሁኔታዎች ለመዘርዘር አልፈለገም። አማኞች ሁልጊዜ የእርሱን መመለስ መጠበቅና እርሱን ፊት ለፊት እንደሚያዩት ሆነው መኖር አለባቸው።

4. ክርስቲያኖች እንደ ዜጋ (ቲቶ 3:1-8)

ክርስቲያኖች ጠባያቸው ከሌሎች የተለየ በመሆኑና ለአምልኮ የግል ስብሰባዎችን ስለሚያደርጉ፥ ብዙ ጊዜ በሮም አገዛዝ በጥርጣሬ ይታዩ ነበር (1ኛ ጴጥ. 2:11-25 እና 3:13-4:5)። እምነታቸውን ሳይተዉ ጥሩ ዜጎች ሆነው መኖራቸው አስፈላጊ ነበር። ጣዖት አምላኪ የሆኑ ጎረቤቶቻቸው ለሕግ ላይታዘዙ ይችላሉ፤ ነገር ግን ክርስቲያኖች ለመንግሥት ሥልጣን መገዛት አለባቸው (ሮሜ 13 ተመልከት)። «ለበጎ ሥራ ሁሉ የተዘጋጁ» (ቲቶ 3:1) ማለት «ኅብረተሰቡን በሙሉ በሚያካትቱ ሁኔታዎች ሁሉ መተባበር» ማለት ነው። ሰማያዊ ዜግነታችን (ፊሊ. 3:20)፥ በምድር ካለን የዜግነት ኃላፊነት ነጻ አያደርገንም።

አማኙ በመንግሥት ላይ ክፉ አመለካከት ሊኖረውና ይህንኑ በስድብ ነቀፋዎችና በጠብ ድርጊቶች ይፋ ማውጣት የለበትም። «ገር» የሚለው (ቲቶ 3:2) ቃል፥ «ልከኛ አመለካከት፥ ጣፋጭ ማሳመኛ» ማለት ነው። እንደዚህ ዓይነት ባሕርይ ያላቸው ክርስቲያኖች በሕጉ ቃል ላይ ብዙ አያተኩሩም፤ ነገር ግን ሥነ-ምግባራዊ ጉዳይ ካልሆነ በቀር ለመተው የሚፈቅዱ ናቸው።

እንደገና ጳውሎስ ተግባርን ከትምህርት ጋራ ያያይዘዋል፡- «በጣዖት አምላኪ ጎረቤቶቻችሁ ላይ በጣም ነቃፊ አትሁኑባቸው»

በማለት ይጽፋል። እግዚአብሔር ሳይታደጋችሁ በፊት ግን እንደነበራችሁ አስታውሱ፡- ቁጥር 3 ተጨማሪ ማብራሪያ ይፈልጋል፤ ምን ማለት እንደሆነ ከራሳችን ልምምድ እናውቃለን።

«እግዚአብሔር ቸርነትና ፍቅር» (3:4) ምንኛ ትልቅ ልዩነት ፈጥሯል! «እግዚአብሔርን ቸርነት» ግሩም መግለጫ ከፈለጋችሁ፤ 2ኛ ሳሙኤልን በማንበብ፤ ሽባ የነበረውን ልዑል ሚምሬቦስቴን ዳዊት እንዴት እንዳስተናገደው አስታውሱ። ሚምሬቦስቴ የሳዖል ቤተሰብ አባል ስለነበረ፤ እንደሚገደል ይጠባበቅ ነበር፤ ነገር ግን ዳዊት በቸርነቱ፤ ማረው። ከልጆቹ እንደ አንዱም አድርጎ በቤተ መንግሥት ጠረጴዛ ላይ አስተናገደው።

ደኅንነት የሚመጣው በእግዚአብሔር ቸርነትና ፍቅር ብቻ ሳይሆን፤ ነገር ግን በምህረቱም ጭምር ነው (ቲቶ 3:5)። «እርሱ አዳነን» እንጂ፤ እኛ ራሳችንን አላዳንም። እርሱ እንዴት ሠራው? በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፤ በአዲስ ልደት ተአምር ሠራው። በአዲስ ኪዳን ጊዜ ሰዎች የሚጠመቁት ለመዳን ብለው ሳይሆን፤ ከዳኑ በኋላ ስለ ነበር፤ በዚህ ቦታ «መታጠብ» የሚለው ቃል ጥምቀትን የሚያመለክት አይመስለኝም (የሐዋ. ሥራ 10:43-48 ተመልከት)። በዚህ ስፍራ «መታጠብ» ማለት «ሙሉ ለሙሉ መነከር» ማለት ነው። አንድ ኃጢአተኛ ክርስቶስን በሚታመንበት ጊዜ፤ ከኃጢአቱ ሁሉ ይነጻል፤ እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ስለሚያድር አዲስ ፍጥረት ይሆናል።

ዳውሉስ ይህንኑ የመንጸት ልምምድ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር ያዛምደዋል (ኤፌሶን 5:26)። ደኅንነት ወደ አንድ ኃጢአተኛ ሰው ሕይወት የሚመጣው እርሱ ክርስቶስን ሲያምንና፤ የእግዚአብሔር መንፈስ አዲስ ልደትን ለማምጣት፤ የእግዚአብሔርን ቃል ሲጠቀም ነው። እኛ ከመንፈስና (የሐንስ 3:5-6፤ «ውኃው» ኒቆዲሞስ ቀደም ብሎ በቁ. 4 የጠቀሰውን የሥጋን መወለድ ያመለክታል፤) ከቃሉ ተወልደናል (1ኛ ጴጥ. 1:23-25)። በቲቶ 3:6 «ያን» የሚለው ቃል በተለወጠን ጊዜ ወደ ተሰጠን መንፈስ ቅዱስ የሚያመለክት ቃል ነው (የሐዋ. 2:38፤ ሮሜ 8:9፤ 5:5)።

ክርስቲያኖች የሆንን እኛ መታጠብና በክርስቶስ አዲስ ፍጥረት መሆን ብቻ ሳይሆን፤ ጸድቀናልም (ቲቶ 3:7)። ይህ ድንቅ ትምህርት ከሮሜ 3:21-8:39 ድረስ በዝርዝር ተብራርቷል። ጽድቅ በመስቀል ላይ ከተፈጸመው ከክርስቶስ ሥራ የተነሣ እግዚአብሔር የሚያምነውን

ኃጢአተኛ ሰው ጸድቅ ብሎ የሚያውቅበት፤ የእግዚአብሔር ቸርነት ሥራ ነው። እግዚአብሔር የልጁን ጽድቅ በእኛ መዝገብ ላይ ስለሚያደርግ፤ እኛ ከኩነቴ እንተርፋለን። እርሱ ኃጢአታችንን መርሳት ብቻ ሳይሆን፤ ነገር ግን ኃጢአተኞች እንደነበርን እንኳን ይረሳል።

የዚህ ቸርነት፤ ፍቅር፤ ምህረት እና ጸጋ ውጤቱ ምንድን ነው? ተስፋ! እኛ የእግዚአብሔር ወራሾች ነን! ይህም ማለት ዛሬ ወደርሱ ባለጠግነት መቅረብ እንችላለን፤ በሚመጣበት ጊዜ ደግሞ የእርሱን ሀብት እና መንግሥቱን ለዘለዓለም እንካፈላለን። ይህ ተስፋ ከቲቶ 2:13 ጋራ ይዛመዳል፡ - «የተባረከውን ተስፋችንን እየጠበቅን»፤ ነገር ግን በዚህ ውስጥ ሌላ ተጨማሪ ነገር እናያለን፡ - እግዚአብሔርን የሚመስል፤ ኑሮ መኖር እና «በመልካም ሥራ በጥንቃቄ መጽናት» (3:8) አለብን። ያልዳነው ዓለም እኛ የእግዚአብሔር ስለመሆናችን የሚያረጋግጥበት ብቸኛው መንገድ መንፈሳዊ ሕይወታችን ነው።

«መልካም ሥራ» ሃይማኖታዊ ሥራ ወይም የቤተ ክርስቲያን ሥራ ማለት ሳይሆን ይችላል። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ መሥራት፤ በመዘምራን ቡድን መዘመር፤ የአገልግሎት ቦታ መያዝ መልካም ነው፤ ነገር ግን ያልዳኑትን ጎረቤቶቻችንን ማገልገል፤ በኅብረተሰቡ ውስጥ ረዳት መሆን፤ ብሎም በችግር ውስጥ ያሉትን በመርዳት መልካም ስም ማትረፍም መልካም ነው። ለሕፃን ልጅ ትኩረት ሰጥታ ለምትጠብቀው እናት ይህ ሥራዋ የወንጌል ሥርጭትን ያህል መንፈሳዊ ሥራ ነው። ለጠፉት ለመመስከር ቤተ ክርስቲያን ልትጠቀምበት የምትችለው በጣም ጥሩው መንገድ፤ የአባሎችዋን የመሥዋዕትነት አገልግሎት ነው።

5. ችግር የሚፈጥሩ ሰዎች (ቲቶ 3:9-11)

በየአብያተ ክርስቲያናቸውን «ችግር ፈጣሪ ሰዎች» ባይኖሩ ኖሮ ጥሩ ነበር፤ ነገር ግን ሰዎች ባሉበት ቦታ ሁሉ ችግሮች ሊኖሩ ይችላሉ። በዚህ ጉዳይ፤ ጳውሎስ ቲቶን በእምነት ውስጥ አላስፈላጊ በሆኑ ጥቃቅን ጉዳዮች ላይ መከራከር ከሚፈልጉት ሰዎች ራሱን እንዲያገል አስጠነቀቀው። አንድ ጊዜ ከመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት በኋላ፤ አንድ ወጣት ወደኔ ቀረበና ስለ እምነት ክፍሎች (መለኮተ ትምህርት) የተለያዩ መላ-ምታዊ ጥያቄዎች መነጋገር ጀመርን። ወጣቱ ለማለት የሚችለው፡ - «አሁን ... ይህኛው ትክክል ከነበረ ... ያኛው ትክክል ከነበረ ...» በማለት መከራከር ብቻ ነበር። በዚያን ጊዜ በልምድ የበሰልኩ አልነበርኩኝም፤ ቢሆንም ግን በጥሩ ሁኔታ መሸኘት ነበረብኝ። በዚህም ምክንያት፤ የግል ችግር ከነበራቸው እና እርዳታ ከሚፈልጉ ከብዙ ቅን ሰዎች ጋራ

የመነጋገር ዕድል አመለጠኝ። ስለ መጽሐፍ ቅዱስ መከራከር የሚወዱ ክርስቲያን ነን ባዮች ብዙውን ጊዜ በሕይወታቸው ውስጥ አንዳንድ ኃጢአት እየደበቁ እንደሆኑ ተምራለሁ። እነዚህ ሰዎች ያልተረጋጉና ብዙ ጊዜ በሥራ ቦታ ወይም በቤት ውስጥ የደስታ ምልክት የማይታይባቸው ናቸው።

ነገ ግን ሌላም ዓይነት ችግር ፈጣሪ ሰው አለ። ለዚህም ደግሞ መፍትሔ ልናገኝለት ይገባናል፡- «በቃሉ እውነት የማይጸና»። ይህም ማለት «የሚያማርጥ፣ መከፋፈልን የሚፈጥር ሰው» ማለት ነው። ይህ ሰው የራሱን ፈቃድ ብቻ የሚያስቀድምና ትክክል የሆነ የሚመስለው ነው። ሰዎች ምርጫ እንዲያደርጉ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከሰዎች ወደ ሰዎች እየሄደ የሚያስገድድ ነው። «አንተ የምትወግነው ከእኔ ነው ወይስ ከመጋቢው?» ይህ የሥጋ ሥራ ነው (ገላትያ 5:20 ተመልከት)። የዚህ ዓይነቱ ሰው ቢያንስ ሁለት ጊዜ መመከር አለበት። ከዚያም የማይታረም ከሆነ ማስወገድ ያስፈልጋል።

ይህንን በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን እንዴት በሥራ ላይ እናውለዋለን? እስቲ አንድ መንገድ ልጠቁም። አንድ የቤተ ክርስቲያን አባል ጥረቱ ተከታይ ለማግኘት ከሆነና ተናድዶ ከቤተ ክርስቲያን ከወጣ፣ ይሂድ። ከተመለሰና (ምናልባት ሌሎች አብያተ ክርስቲያናት እንዲሁ አልፈለጉት ይሆናል) ንስሐ የመግባት ዝንባሌ ካሳየ እንደገና ተቀበሉት። ይህንን ጠባብን ከደገመና ነገር ግን ንሥሐ ከገባ፣ ሁለተኛ ጊዜ እንደገና ተቀበሉት፤ ነገር ግን ሦስተኛ ጊዜ ከደገመ፣ ወደ ቤተ ክርስቲያን ኅብረት እንደገና አትቀበሉት (ቲቶ 3:10)። ለምን አንቀበለውም? «እንዲህ ያለው ሰው የተበላሸና ኃጢአትን በመሥራት በራሱ ላይ የፈረደ መሆኑን እወቅ» (3:11 ከአዲሱ ትርጉም)። አብያተ ክርስቲያናት ይህንን መመሪያ ቢከተሉ ኖሮ፣ በብዙ የተለያዩ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ ችግር የሚያመጡ «የቤተ ክርስቲያን ዘዋሪዎች» አይኖሩም ነበር።

6. ማጠቃለያ (ቲቶ 3:12-15)

በመዝጊያዎቹ ቁጥሮች ጳውሎስ አንዳንድ የግል መረጃዎችን ለቲቶ ከማስተላለፉም ሌላ፣ የመልእክቱን ዋና አሳብ ያሳስበዋል፡- የእግዚአብሔር ሰዎች «ከወገኖች ያሉት ደግሞ ፍሬቢሶች ሆነው እንዳይቀሩ የግድ ስለሚያስፈልገው ነገር በመልካም ሥራ እንዲጸኑ ይማሩ» (3:14)።

ስለ አርጢሞን ምንም አናውቅም፤ ቲኪቆስን በሐዋርያት ስራ 20:4 እናገኘዋለን። ጳውሎስ መጀመሪያ በሮም በታሠረ ጊዜ አብሮት ነበረ። በመሆኑም ጳውሎስ ለኤፌሶን (ኤፌ. 6:21) ለቆላስይስ (ቆላ. 4:7-8)፥ እና ለፊሊሞና (ቆላስይስ 4:7-9 ከፊሊሞና 10 ጋር አመሳክር) የጻፋቸውን ደብዳቤዎች አድርሷል። አርጢሞን ወይም ቲኪቆስ ቲቶን በቀርጤስ ይተኩትና ቲቶ ጳውሎስን በኒቆጵልዩን ይገናኘዋል።

ዜማስና አጵሎስ ይህን ደብዳቤ ለቲቶ አድርሰው ሊሆን ይችላል (ቲቶ 3:13፤ የሐዋ. ሥራ 18:24-28 ተመልከት)። ጳውሎስ ለአገልግሎት ልኮአቸው ስለ ነበር፥ ቲቶ በተቻለው አቅም ሊረዳቸው ይገባው ነበር።

ጳውሎስ ለቲቶ የጻፈውን ደብዳቤ ከተለመደ ቡራኬው በአንዱ ይፈጽመዋል፡- (2ኛ ተሰሎንቄ 3:17-18) «ጸጋ ከሁላችሁ ጋር ይሁን»

ጸጋ ... እና መልካም ሥራ! አብረው ይሄዳሉ።

የሁለተኛ ጢሞቴዎስ አስተዋጽኦ

ዋና አሳብ፡- ለመጨረሻዎቹ ቀናት አገልግሎት መዘጋጀት

ጳውሎስ ጢሞቴዎስን ለማበረታታት አራት ጥሪዎችን ያቀርባል፡-

1. የመጋቢት ጥሪ - ምዕራፍ 1

1. ብርቱ መሻት (1: 1-7)

2. የማያሳፍር ሥቃይ (1: 8-12)

3. መንፈሳዊ ታማኝነት (1: 13-18)

2. ተግባራዊ ጥሪ - ምዕራፍ 2

1. መጋቢ (2: 1-2)

2. ወታደር (2: 3-4፥ 8-13)

3. ሯጭ (2: 5) (ስፖርተኛ)

4. ገበሬ (2: 6-7)

5. ሠራተኛ (2: 14-18)

6. ዕቃ (2: 19-22)

7. ባሪያ (2: 23-26)

3. ትንቢታዊ ጥሪ - ምዕራፍ 3

1. ከሐሰት ሽሽ (3: 1-9)

2. እውነት የሆኑትን ተከተል (3: 10-12)

3. በእግዚአብሔር ቃል ጸንተህ ኑር (3: 13-17)

4. ግላዊ ጥሪ - ምዕራፍ 4

1. ቃሉን ስበክ (4: 1-4)

2. አገልግሎትህን ፈጽም (4: 5-8)

3. ትጉና ታማኝ ሁን (4: 9-22)

የበረቱ ክርስቲያኖች

2ኛ ጢሞቴዎስ 1

ጳውሎስ ሁለተኛ ጢሞቴዎስን በሚጽፍበት ጊዜ፡ የእርሱ ሁኔታ በከፍተኛ ደረጃ ተለውጦ ነበር። በሮም ወገኒ ቤት ተጠብቆ፡ የተወሰነበትን ሞት ይጠባበቅ ነበር (2ኛ ጢሞ. 4፡6)። በአንድ ወይም በሌላ ምክንያት የጳውሎስ የአገልግሎት ተባባሪዎች ሁሉ ተለይተውት፡ ሉቃስ ብቻ ይረዳው ዘንድ ከሐዋርያው ጎን ቆሞ ነበር (4፡11)። በእርግጥ ጨለማ የነገሠበት ጊዜ ነበር።

ነገር ግን ጳውሎስ አብዝቶ የሚያስበው ለራሱ ሳይሆን፡ ለጢሞቴዎስና ለወንጌሉ አገልግሎት መሳካት ነበር። በመጀመሪያው ደብዳቤው እንደጻፈው፡ ጳውሎስ ውድ የሥራ ጓደኛውን ታማኝ እንዲሆን ያበረታታዋል። እንደተመለከትነው ጢሞቴዎስ ዓይን አፋርና በሥጋ ካለበት ሕመም የተነሣ ሌሎች ሰዎች የርሱን ስፍራ እንዲወስዱና የመጋቢነት ሥልጣኑን ለመልቀቅ ተፈትኖ ነበር።

ጳውሎስ፡ ቲኪቆስ ጢሞቴዎስን ይተካ ዘንድ ወደ ኤፌሶን ላከው፤ ይህንም ያደረገው ጢሞቴዎስን ከእርሱ ጋር በሮም እንዲሆን ፈልጎት ነው (4፡9፥ 12)። እግዚአብሔር በቅርብ ጊዜ ጳውሎስን ከትዕይንቱ ውጪ ስለሚያደርገው፡ ጢሞቴዎስ የእርሱን ቦታ በመሸፈን ለአብያተ ክርስቲያናት መንፈሳዊ አመራር እንዲሰጥ ነበር። ቀላል ሥራ ባይሆንም፡ ነገር ግን ጢሞቴዎስ በእግዚአብሔር እርዳታ ሊወጣው ይችል ነበር። ጳውሎስ በመጀመሪያው ምዕራፍ፡ ለጢሞቴዎስ ስኬታማነት አስፈላጊ የሆኑትን ሦስት ነገሮች ይጠቅሳል።

1. ብርቱ መሻት (2ኛ ጢሞ. 1፡1-7)

የወንጌል አገልግሎት ብርታት ለጎደላት ለፈሪ ነፍስ ቦታ የለውም። በእርግጥ ብርቱ መሻት ለማንኛውም ዓይነት ሥራ ስኬታማነት አስፈላጊ ነው። ጳውሎስ ይህንን አመለካከት እሳትን ከማቀጣጠል ጋራ ያወዳድረዋል (1፡6)። ጢሞቴዎስ ወደ ኋላ እንደ ተመለሰ ወይም መንፈሳዊ ግሉት እንዳጣ አድርገን ማጠቃለል የለብንም። ይልቁንም ጳውሎስ ረዳቱ ጢሞቴዎስን በሕይወቱ ውስጥ በመንፈሳዊ ኃይል እንዲበረታ፡ እሳቱ ደምቆ እያበራ መንደዱን እንዲቀጥል እያበረታታው ነበር። ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ አራት ማበረታቻዎችን ሰጥቶት ነበር፡-

ሀ. የጳውሎስ ፍቅር (2ኛ ጢሞ. 1:1-2):- «ለተወደደው ልጄ ጢሞቴዎስ» የሚለው «በእምነት እውነተኛ ልጄ ለሆነ ለጢሞቴዎስ» ከሚለው አገላለጽ እጅግ የበረታ ነው (1ኛ ጢሞ. 1:2)። ይህም የመጀመሪያ መልእክቱን በጻፈ ጊዜ ጳውሎስ ጢሞቴዎስን ባነሰ ሁኔታ ይወደው ነበረ ማለት ሳይሆን፤ ነገር ግን ያንኑ ፍቅር አሁን በበለጠ ገለጸው ማለት ነው። የጳውሎስ የሕይወቱ ማብቂያ እየተቃረበ ሲሄድ፤ ጢሞቴዎስ ምን ያህል ለእርሱ ውድ እንደነበረ ተረዳ።

የጳውሎስ የራሱ ሁኔታዎች አስቸጋሪ ነበሩ፤ ዳሩ ግን በጣም ይበረታ ነበር። አንዱ ነገር እርሱ የክርስቶስ አምባሳደር «ሐዋርያ» ነበርና እናም ጌታው ለርሱ እንደሚጠነቀቅለት ያውቅ ነበር። የሚደርስበት ነገር ሁሉ በእግዚአብሔር እጅ ውስጥ ስለ ነበር፤ የሚያስፈራው ነገር አልነበረም። በተጨማሪም፤ ጳውሎስ በኢየሱስ ክርስቶስ «የሕይወት ተስፋ» ነበረው፤ ክርስቶስ ሞትን ድል አድርጓል (1:10)። ጳውሎስ ወደ ጢሞቴዎስ ጸጋ፤ ምህረትን፤ ሰላምን ለማስተላለፍ መቻሉ አስገራሚ አይደለም (ጳውሎስ ለመጋቢዎች በሚጽፍበት ጊዜ በሰላምታው ላይ «ምህረት» መጨመሩን ማጤን አስፈላጊ ነው። 1ኛ ጢሞ. 1:2፤ 2ኛ ጢሞ. 1:2፤ ቲቶ 1:4። ጳውሎስ መጋቢዎች ምህረት እንደሚያስፈልጋቸው ያውቅ ነበር)።

ለ. የጳውሎስ ጸሎት (2ኛ ጢሞ. 1:3-4):- ታላቁ ሐዋርያ ለእርሱ እንደሚጸልይለት ማወቅ ምን ያህል ማበረታቻ ነው! የጢሞቴዎስን ድካምና ችግሮቹን የሚያውቀው ጳውሎስ በግልጽና እውነተኛ በሆነ የልብ ሽክም ይጸልይለት ነበር። ጸሎቱ ከርኅራኄ ከአሳቢነት የመነጨ እንጂ፤ የተለመደ አልነበረም። ጳውሎስ በቅርብ ጊዜ ውስጥ እንደሚሞት ስለሚያውቅ፤ ጢሞቴዎስ በእነዚያ መጨረሻዎቹ የኅብረትና የአገልግሎት ጊዜያት ወደ ሮም መጥቶ እንዲገናኘው ጓግቶ ነበር። ይህ ወደ ጳውሎስ ልብ ደስታን የሚያመጣ ነበር።

ጳውሎስ ከመለወጡ በፊት ያደረጋቸውን ክፉ ነገሮች «በንጹህ ህሊና» እንዳደረገ በመናገር ለመከላከል እንደሞከረ አድርገን ማስብ የለብንም። መቼም በክርስቲያኖች ላይ ፍርሃትን በማምጣቱ፤ ክርስቶስን በመካድ ሰዎች እንዲሳደቡ በማድረጉና፤ እስጢፋኖስን ለመግደል በመስማማቱ በደለኛ ነበር! ጳውሎስ እግዚአብሔርን የሚያገለግል እየመሰለው (ዮሐንስ 16:2 ተመልከቱ)፤ በመንፈሳዊ ድንቁርና ውስጥ

ይመላለስ ነበር (1ኛ ጢሞ. 1:13)፤ ነገር ግን እነዚህ ጭብጦች ለንጹሕ ሕሊና ዋስትና አይሰጡም።

ጳውሎስ ከመጀመሪያዎቹ ዓመታት ጀምሮ «ከዕብራውያን ዕብራዊ» (ፊሊ. 3:5) ስለነበረ፣ እግዚአብሔርን ያውቅ ነበር። ቅድመ-አያቶቹ ግትር የሆነውን የአይሁድ እምነትን ሰጥተውት ነበር፤ ነገር ግን ኢየሱስ ክርስቶስን በተገናኘ ጊዜ፣ የእርሱ ይሁዲ እምነት ክርስቶስ በክርስትና ለሰጠው ነገር የማስፈጸሚያው ዝግጅት መዘጋጃ እንደነበር ተረዳ። እርሱ እግዚአብሔርን በንጹሕ ሕሊና ስለማገልገል «ከአባቶቹ» አልተማረም፤ ነገር ግን ስለ እውነተኛው አምላክ ከአባቶቹ ሰምቶ ነበር፤ እናም አሁን ያንን እግዚአብሔር በንጹሕ ሕሊና ያገለግል ነበር። ንጹህ ሕሊና የነበረው መሆኑ ለጸሎቱ ኃይል ሰጥቶታል።

ሐ. ጳውሎስ በጢሞቴዎስ ላይ የነበረው እርግጠኝነት (2ኛ ጢሞ. 1:5)፡- ጳውሎስ የጢሞቴዎስ እንባ የውድቀትና ያለመታመን ምልክቶች ናቸው ብሎ አላሰበም። ጳውሎስ የጢሞቴዎስ እምነት ጽኑ እንደነበርና ከሚጋፈጣቸው መከራዎች ባሻገር ይህ እምነት እንደሚያቆመው እርግጠኛ ነበር። በግልጽ እንደተቀመጠው፣ ከቤተሰቡ በመጀምሪያ ወደ ክርስቶስ የተማረከቸው የጢሞቴዎስ አያት ሎይድ ነበረች፤ ከዚያም እናቱ አውንቄ ተለወጠች። የጢሞቴዎስ አባት ግሪካዊ ስለ ነበር (የሐዋ 16:1)፣ አውንቄ የአይሁድን ግትር እምነት አልተለማመደችም ነበር። ሆኖም የጢሞቴዎስ እናትና ሴት አያት ጥቅሙን ያውቁት ስለ ነበር፣ ቅዱሳት መጻሕፍትን ተምሮ ነበር (2ኛ ጢሞ. 3:15)። ይህም ወንጌሉን ለመስማት ትልቅ ዝግጅት ሆነለት። ጳውሎስ በመጀመሪያው የወንጌል ጉዞው ወደ ልስጥራን በመጣ ጊዜ፣ ያሁኔታ ነበር። ምናልባት ለጢሞቴዎስ መለወጥ መልካም አጋጣሚ የሆነው። ጳውሎስ በሁለተኛ ጉዞው በተመለሰ ጊዜ፣ ጢሞቴዎስን በክርስትና የአገልግሎት መስክ ውስጥ አስገባው።

ጳውሎስ የጢሞቴዎስን ሕይወትና አገልግሎት አብረው በነበሩበት በነዚያ ዓመታት ውስጥ ተከታትሎ ነበር። የጢሞቴዎስ እምነት እውነተኛ ስለመሆኑ እርግጠኛ ነበር። በእርግጥ የጢሞቴዎስ ውርስ ከፍተኛ ነበር፤ እግዚአብሔርን በሚፈሩ ሰዎች ቤት ውስጥ በማደጉ፣ በድንቅ ሐዋርያ በመሠልጠኑና ጌታን ለማገልገል አስደናቂ ዕድሎች በማግኘቱ፣ ውርሱ ታላቅ ነበር።

መ. እግዚአብሔር ለጢሞቴዎስ የሰጠው ስጦታ (2ኛ ጢሞ. 1:6-7)፡-
ጳውሎስ ጢሞቴዎስን እግዚአብሔር ለአገልግሎት የጠራበትንና
የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያንም የሾመችውን ጊዜ ያስታውሰዋል።
ጳውሎስ በጢሞቴዎስ ላይ እጁን ጭኖ ነበር (1ኛ ጢሞ. 4:14)።
በጳውሎስ በኩል፤ ለጢሞቴዎስ በአገልግሎቱ የሚያስፈልገውን
መንፈሳዊ ስጦታ እግዚአብሔር ሰጠው። በሐዋርያት ዘመን እጅ
መጫን የተለመደ ልምምድ ነበር (ሐዋ. 6:6፤ 13:3)፤ ነገር ግን
ዛሬ ማንም አማኝ ሐዋርያት እንዳደረጉት ዓይነት ሥልጣንና መብት
የለውም። ዛሬ በሰዎች ላይ ለአገልግሎት እጃችንን በምንጭንበት
ጊዜ፤ ምሳሌያዊ ድርጊት እንጂ፤ የግድ ልዩ የሆነ መንፈሳዊ ስጦታ
እያስተላለፍን አይደለም።

እግዚአብሔርን እንድናገለግል የሚያስችለን መንፈስ ቅዱስ ነው፤
በእርሱ አማካኝነት ፍርሃትንና ድካምን ለማሸነፍ እንችላለን። በ2ኛ
ጢሞ. 1:7 ላይ ፍርሃት የሚለው ቃል፤ «ዓይናፋርነት፤ ፈሪነት» ማለት
ነው። መንፈስ ቅዱስ ለምስክርነትና ለአገልግሎት ኃይል ይሰጠናል
(ሐዋ. 1:8)። እግዚአብሔርን ካለመንፈስ ቅዱስ ኃይል ለማገልገል
መሞከር ከንቱ ነው። ችሎታ፤ ሥልጠና እና ልምድ የመንፈስ ቅዱስ
ኃይልን ቦታ ሊወስዱ አይችሉም።

እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ ፍቅርን ይሰጠናል። ለጠፋት ነፍሳትና
ለእግዚአብሔር ሕዝብ ፍቅር ካለን፤ በመከራ ለመጽናትና
የእግዚአብሔርን ሥራ ለመፈጸም እንችላለን። ራስ ወዳድነት ወደ
ፍርሃት ይመራል። ምክንያቱም ራስ ወዳዶች ከሆንን፤ እግዚአብሔርን
በማገልገላችን ስለምናገኘው ትርፍ ብቻ ከማስላት ባሻገር፤ ክብር፤
ኃይል ወይም ገንዘብ እንዳናጣ እንሰጋለን። በመንፈስ የተነቃቃ እውነተኛ
የክርስቲያን ፍቅር (ሮሜ 5:5)፤ ለሌሎች መስዋዕት እንድንሆንና
እንዳንፈራ ያስችለናል። መንፈስ ፍቅር ይሰጣል (ገላ. 5:22)።

ራስን መቆጣጠር (መግዛትም) የሚሰጠው እርሱው ነው። ይህ ቃል
በመጋቢነት መልእክቶች ውስጥ ብዙ ጊዜ ከምናገኛቸው እንደጭምትና
ልክኛ ከመሳሰሉ ቃላት ጋር ይያያዛል (ቲቶ 1:8፤ 2:2፤ 4፤ 6፤ 12፤
1ኛ ጢሞ. 2:9፤ 15)። የግል ሥነ-ሥርዓት የሚለው «ራስ የመግዛትን
መንፈስ» ለሚለው ጥሩ ትርጉም ነው (2ኛ ጢሞ. 1:7)። አስተዋይና
ሚዛናዊ አእምሮ ኖሮት፤ ሕይወቱን በመቆጣጠር የሚመላለሰውን ሰው
ይገልጻል። «አምፕሊፋይድ» የተባለው የእንግሊዝኛ የመጽሐፍ ቅዱስ

ትርጉም «ረጋ ያለና ማመዛዘን የሚችል አእምሮ፣ ሥነ-ሥርዓትና ራስን መቆጣጠር» በማለት ያስነብባል።

ጢሞቴዎስ በሕይወቱ ውስጥ አዳዲስ መንፈሳዊ ማጣፈጫዎች አያስፈልጉትም ነበር። ማድረግ ያለበት ነገር ቢኖር፣ የነበረውን «ማነሣሣት» ነበር። ጳውሎስ በመጀመሪያ መልእክቱ፡- «በአንተ ያለውን የጸጋ ስጦታ ችል አትበል» (1ኛ ጢሞ. 4: 14) በማለት ጽፎለት ነበር። አሁን ደግሞ «አነሣሣ - እሳት እንደሚያቀጣጥል፡- የእግዚአብሔርን ስጦታ አነሣሣ» ይለዋል። በምንወድቅበት ጊዜ መንፈስ ቅዱስ አይተወንም (ዮሐ. 14: 16)፤ ነገር ግን መንፈሳዊ ሕይወታችንን ችላ ካልን ሊሞላን፣ ኃይል ሊሰጠን፣ እና ሊጠቀምብን አይችልም። መንፈስን ማሳዘን (ኤፌ. 4: 30) እና ማዳፈን (1ኛ ተስሎንቄ 5: 19) ይቻላል።

ጢሞቴዎስ ለመበረታታትና በአገልግሎቱ መንፈሳዊ ድፍረት ለማግኘት ምክንያቶች ነበሩት። ጳውሎስ ይወደውና ይጸልይለት ነበር። በሕይወቱ ውስጥ ያለፈባቸው ልምምዶች ለአገልግሎቱ መዘጋጃያ ሆነውለት ነበር፤ ጳውሎስም በጢሞቴዎስ እምነት እውነተኛነት ይተማመን ነበር። በውስጡ ያለው መንፈስ ለአገልግሎት የሚያስፈልገውን ኃይል በሙሉ ይሰጠው ነበር። ከዚህ በላይ ምን ሊፈልግ ይችል ኖሯል።

2. የማያፍር ሥቃይ (2ኛ ጢሞ. 1: 8-12)

«የማያፍር» የሚለው የዚህ ምዕራፍ ቁልፍ አሳብ ነው፤ ጳውሎስ አላፈረም ነበር (ቁ. 12)፣ ጢሞቴዎስን እንዳያፍር መክሮታል፣ (ቁ. 8)። ሄኔሲፎሩ በጳውሎስ ሠንሠለት እንዳላፈረ መስክሯል (ቁ. 16)።

ሀ. በጌታ ምስክርነት አትፈር (2ኛ ጢሞ. 1: 8-10)፡- ለጢሞቴዎስ ተፈጥሮአዊ ዓይናፋርነቱ በሚመስክርበት ጊዜ የሚደርሱበትን ሥቃይ ያለባቸውን ሁኔታዎች ለመቋቋም የሚያስችለው ይመስለው ነበር። ስለዚህ አንድ ጊዜ እንደገና ጳውሎስ ለረዳቱ የሚያስፈልገውን ማበረታቻ ይሰጠዋል።

1. እግዚአብሔር ኃይልን ይሰጠናል (2ኛ ጢሞ. 1: 8)፡- በተፈጥሮአችን ማንኛችንም ብንሆን ሥቃይ አያስደስተንም። ጌታችንም እንኳን እንዲህ ብሎ ጸልዮአል፡- «አባት ሆይ፣ ብትፈቅድ ይህችን ጽዋ ከእኔ ውሰድ» (ሉቃስ 22: 42)፤ ጳውሎስም የሚያሳምመውን መውጊያ ከሥጋው እንዲያነሣለት ሦስት ጊዜ ወደ እግዚአብሔር ጸልዮአል (2ኛ ቆሮ. 12: 7-8)፤ ነገር ግን ሥቃይ የታማኝ

ክርስቲያን ሕይወት አካል ሊሆን ይችላል። ክርስቲያኖች ስህተት በመሥራታቸው መሠቃየት የለባቸውም (1ኛ ጴጥ. 2:20፤ 3:17)፤ ይልቁንም አንዳንድ ጊዜ ትክክል ስለሠሩና እግዚአብሔርን ስላገለገሉ ይሰቃያሉ። መልካም ስለሠራን በምንሠቃይበት ጊዜ፥ የክርስቶስን ሥቃይ እየተካፈልን ነው (ፊሊ. 3:10)፤ እንዲሁም በመላው ቤተ ክርስቲያን ምትክ እንሠቃያለን (ቆላስይስ 1:24)።

ከዓመታት በፊት በእምነቱ ምክንያት በእሥር ቤት ውስጥ ስልነበረ አንድ ክርስቲያን አንብቤ ነበር። በእሣት ተቃጥሎ እንዲሞት ተፈርዶበት ነበር፤ እርሱም ሥቃዩን ለማለፍ በፍጹም እንደማይችል እርግጠኛ ነበር። አንድ ምሽት፥ ትንሽ ጣቱን በሻማ ነበልባል ላይ በማስቀመጥ መከራ አደረገ። ያም አቃጠለውና ወዲያው ጣቱን መለሰው። «አምላኬን ሳላሰድበው አልቀርም» በማለት ለራሱ ተናገረ። «እኔ ሕመሙን ልሸከም አልችልም»፤ ነገር ግን የሚሞትበት ሰዓት በቀረበ ጊዜ፥ እግዚአብሔርን አመሰግና ለኢየሱስ ክርስቶስ ወርቃማ ምስክርነት ሰጠ። እግዚአብሔር ከትክክለኛ ጊዜ በፊት ሳይሆን፥ በሚያስፈልገው ሰዓት ኃይልን ሰጠው።

2. እግዚአብሔር በጸጋው ጠርቶናል (2ኛ ጢሞ. 1:9)፡- እኛ እግዚአብሔር «ከዘላለም ዘመናት በፊት» የወሰነው የታላቁ ዘላለማዊ ዕቅድ ተካፋዮች ነን። እግዚአብሔር የመጨረሻውን ከመጀመሪያው ጀምሮ ያውቃል። እርሱ ለሕዝቡ ለክብሩ የሚወጥናቸው ዓላማዎች አሉት። ሥቃይ ከዕቅዶቹ መካከል አንድኛው አካል ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ ሆኖም በዚህ ምክር ላይ ተሰቃይቷል፤ እንዲሁም እርሱን የሚያምኑት ሁሉ ይሰቃያሉ።

በዚህ ቁጥር ውስጥ ትኩረት የተደረገው በጸጋ ላይ ነው። እግዚአብሔር አዳንን እንጂ፥ ራሳችንን አላዳንንም (ኤፌ. 2:8-9፤ ቲቶ 3:5)። እርሱ የጠራን፥ በመልካም ሥራችን ላይ በመመሥረት ሳይሆን፥ ነገር ግን ሙሉ ለሙሉ በጸጋው ነው።

እኛ ሥራ ላይ የምናውላቸው የእርሱ ዓላማዎች ናቸው፤ እኛም እነዚህ ዓላማዎች መሠቃየትን የሚያካትቱ ከሆነ፥ በእምነት ልንቀበላቸው እንችላለን። በዚህም ሁሉ የእግዚአብሔር ፈቃድ መልካም እንደሆነ እናውቃለን። ይህ በእግዚአብሔር አስቀድሞ የተወሰነ ክስተት አይደለም በመሆኑም በቸሩ ሰማያዊ አባታችን ጥበበኛ ዕቅድ መተማመን

እንጂ፡ ሁሉም ክስተቶች በሆነ ኃይል አስቀድመው የተወሰኑ ስለሆነ የሚሆነውን ሁሉ በአይቀራንቱ መቀበል ያሻል የሚል እምነት አይደለም።

ይህ ሁሉ ጸጋ በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ተሰጥቶናል። በጥረታችን ልናገኘው እንችልም ነበር፤ የሚገባን አልነበርንምና። ይህ የእግዚአብሔር ጸጋ ነው!

3. ክርስቶስ ሞትን አሸንፏል (2ኛ ጢሞ. 1:10)፡- ዓይነ አፋርነታችን ከፍርሃት የሚመነጭ ነው። ምን እንፈራለን? መሠቃየትና ሊመጣ የሚችል ሞት? ጳውሎስ ራሱ ይህንን መልእክት በሚያጽፍበት ጊዜ ከሞት ጋር ተፋጦ ነበር፤ ነገር ግን ኢየሱስ ክርስቶስ የመጨረሻውን ጠላታችንን ሞትን አሸንፎታል! በራሱ ሞትና ትንሣኤ፡ ክርስቶስ «ሞትን ደመሰሰ» (የማይሠራ አደረገው፤ መውጊያውን አውጥቶ ወሰደ) «ሞት ሆይ መውጊያህ የታለ? ሲኦል ሆይ ድል መንሣትህ የታለ?» (1ኛ ቆሮ. 15:55)።

ክርስቶስ ሞትን ደምሳሽ ብቻ ሳይሆን (ዕብራውያን 2:14 ተመልከት)፡ ነገር ግን እርሱ የሕይወትና የሕያውነት ገላጭ ነበር። በብሉይ ኪዳን የዘላለም ሕይወት፡ ሞት፡ ትንሣኤ እና ዘላለማዊነት በጥላ ውስጥ ነበሩ። እዚህና እዚያ ደብዛዛ ብርሃን ታገኛላችሁ፤ ነገር ግን ብዙው ቦታ የጽልመት ጥላ ያረፈበት ነበር። በኋላ ግን ኢየሱስ ክርስቶስ በሞትና በሲኦል ላይ የራሱን ብርሃን አበራ። በወንጌሉ በኩል የዘላለም ሕይወት፡ የትንሣኤ እና የመንግሥተ ሰማይ ተስፋ ዋስትና ሰጠን።

«የነፍስ ማንቀላፋት» እና ሌላ እንግዳ ትምህርቶች የሚያስተምሩ የሃይማኖት ቡድኖች አሳባቸውን የሚያገኙት ብዙውን ጊዜ ከመዝሙረ ዳዊትና ከመጽሐፈ መክብብ ነው። ግልጽ የሆነው የአዲስ ኪዳን ብርሃን በብሉይ ኪዳን ላይ እንዲያበራ ከማድረግ ይልቅ፡ እነርሱ አዲሱን በብሉይ ኪዳን ጥላ ይመለከታሉ። ለወንጌሉ ብርሃን ጀርባህን ከሰጠህ፡ ሌላ ተጨማሪ ጥላ ትፈጥርና የበለጠ ታጨልመዋለህ።

«አለመጥፋት» (2ኛ ጢሞ. 1:10) ማለት «አለመበላሸት» ማለት ሲሆን፡ ወደ ትንሣኤ አካል ያመለክታል። የአሁኑ ሰውነት የሚበላሽ ነው፤ ይሞታል፤ ደግሞም ይበሰብሳል፤ ነገር ግን ክርስቶስን ስናይ የሚኖረን የከበረ ሥጋ ለመበስበስ ወይም ለሞት የተሰጠ አይሆንም (1ኛ ቆሮ. 15:49-58፤ ፊሊ. 3:21)። በእርግጥ የምንካፈለው ሰማያዊ ውርስ «የማይጠፋ፡ እድፈት የሌለበት፡ የማያልፍ» ይሆናል (1ኛ ጴጥ. 1:4)።

ለ. በጌታ እሥረኛ አትፈር (2ኛ ጢሞ. 1: 11-12)፡- እስረኛ ቢሆንም፥ ጳውሎስ አሁንም ለኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል ምስክርነት ይሰጥ ነበር። የሚያሳዝነው፥ በኤፌሶን የነበሩት ሰዎች በሚያስፈልገው ጊዜ ጳውሎስን ሸሽተውታል (ቁ. 15)። አብዛኛዎቻቸው በጳውሎስ ፈንታ ሮም መጥተው ሊመሰክሩ ይችሉ ነበር፤ ነገር ግን አላደረጉትም። ከሐዋርያው ጋራ አብሮ መቆጠር እንኳን አሳፍሯቸው ነበር! ጢሞቴዎስም ከሕዝቡ ጎን ቢሰለፍ ኖሮ፥ ሁኔታው በኤፌሶን (እና በዙሪያ ባሉት ከተሞች 4: 13 ተመልከቱ) የሚያካሂደውን አገልግሎት በበለጠ ያቀልለት ነበር፤ ነገር ግን ጳውሎስ እውነተኛ ሆኖ እንዲጸና መከረው። ጢሞቴዎስ ከእስረኛው ጳውሎስ ጋራ ስላለው ግንኙነት ማፈር እንደሌለበት አራት ምክንያቶች ሰጥቶታል፡-

1. ጳውሎስ በእግዚአብሔር የተጠራ ነበር (2ኛ ጢሞ. 1: 11)፡- ኢየሱስ ክርስቶስ ጳውሎስን በደማስቆ መንገድ ተገናኝቶት ነበር (የሐዋ. ሥራ 9)፤ በዚህም ጊዜ በግሉ ወደ አገልግሎት ጠርቶታል። ጳውሎስ የወንጌሉ «አዋጅ ነጋሪ» (ሰባኪ) ነበር። በጥንት ጊዜ «አዋጅ ነጋሪ» የንጉሱ ወይም የንጉስ ነገስቱ የታወቀ መልእክተኛ ነበር። በመሆኑም የእርሱ መልእክት ታላቅ አክብሮት ይሰጠው ነበር። በእስያ የነበሩ አማኞች ጳውሎስን አለመቀበላቸው ጥሪውን ወይም መልእክቱን አልለወጠውም።
2. ጳውሎስ አዋጅ ነጋሪ ብቻ ሳይሆን፥ «ለአንድ ተልእኮ የተላከ ነበር»፡- አንድ ሰው የተወሰኑ መመዘኛዎችን ማሟላትና በጌታ በግል ወይም በእርሱ መንፈስ መመረጥ ስለነበረበት፥ ሁሉም ክርስቲያን የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያ አልነበረም (ሐዋ. 1: 15-26፤ 1ኛ ቆሮ. 9: 1፤ 2ኛ ቆሮ. 12: 12)። አንድ ሐዋርያ ኢየሱስ ክርስቶስን ወክሎ ስለሚናገር፥ ሐዋርያን አለመቀበል ማለት ጌታን አለመቀበል ነው።
3. ጳውሎስ የአሕዛብ አስተማሪ ነበር፡- ይህ ማለት አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናትን በእረኛነት ያገልግል ነበር ማለት ነው። ለመጀመሪያ ጊዜ በሮማ እንዲታሰር ያደረገው ይህ አሕዛብ የሚለው ቃል ነው (የሐዋ. 22: 21-24)። በእስያ የሚገኙት አሕዛብ አማኞች አድናቆታቸውን ከእርሱ ጎን በመቆም መግለጽ ነበረባቸው፤ እንዲያውም የመዳንን መልካም ዜና ያመጣላቸው ጳውሎስ ነበር። ነገር ግን በእሥራቱ አፈሩና ገሸሽ ለማለት ሞከሩ።

4. ጳውሎስ በክርስቶስ ይተማመን ነበር (2ኛ ጢሞ. 1: 12)፡- ጳውሎስ አላፈረም ነበር! ለምን? ምክንያቱም ክርስቶስ ታማኝ እንደሆነና እንደሚጠብቀው ያውቅ ነበር። በክርስቶስ ስብዕና ላይ የሚያደርገውን ትኩረት ተመልከት፡- «ያመንኩትን አውቃለሁና» ምንም እንኳ ትምህርቶች አስፈላጊ ቢሆኑም፤ ደኅንነት የተወሰነ ትምህርቶችን የማመን ውጤት አይደለም። አንድ ኃጢአተኛ የሚድነው አዳኝ በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ ስለሚያምን ነው። ጳውሎስ ነፍሱን ለአዳኙ እንክብካቤና ጥንቃቄ አደራ ሰጥቷል። እንዲሁም ጳውሎስ ኢየሱስ ክርስቶስ ያንን አደራ በታማኝነት እንደሚጠብቅ እርግጠኛ ነበር። በአንድ የተወሰነ ቀን የሚሆነው ነገር ለጳውሎስ ምን ልዩነት ያመጣል? ዋናው ነገር ግን ኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋዮቹን በሚሸልምበት «በዚያን ቀን» የሚሆነው ነው (1: 18 እና 4: 8 ተመልከት)።

በነዚህ አስቸጋሪ ቀናት፤ ለክርስቶስ እውነተኞች ሆነን በመቆም፤ ለእርሱ ለመስቃየት ፈቃደኞች መሆንና በርሱም አለማፈር አስፈላጊ ነው። እንደ ጳውሎስ ወደ እስር ቤት አንጣል ይሆናል፤ ነገር ግን በሌሎች መንገዶች እንስቃያለን፡- ጓደኞችን በማጣት፤ በሥራችን ዕድገትን በመከልከል፤ ደንበኞችን በማጣት፤ በመሰደብ፤ እንዲሁም በመሳሰሉት፤ ደግሞም ስለ ጽድቅ ብለው ከሚሰቃዩት የእግዚአብሔር አገልጋዮች ጎን መቆማችንም አስፈላጊ ነው።

3. መንፈሳዊ ታማኝነት (2ኛ ጢሞ. 1: 13-18)

በዘመናት መካከል የእግዚአብሔር ሥራ በፈተናቸው ሰዓት በጽንኦት በቆሙ ወንዶችና ሴቶች ሲከናወን ኖሯል። ቢያወላውሉ ለእነርሱ አመቺ ሊሆንላቸው ይችላል ነበር፤ ነገር ግን በጽንኦት ቆሙ። ጳውሎስ እንዲህ ዓይነት ሰው ስለ ነበር፤ ጢሞቴዎስ ምሳሌውን እንዲከተል አበረታታው።

ሀ. ለእግዚአብሔር ቃል ታማኝ ሁን (2ኛ ጢሞ. 1: 13-14)፡- እግዚአብሔር ለጳውሎስ የመንፈሳዊ እውነትን አደራ ሰጥቶት ነበር (1ኛ ጢሞ. 1: 11)፤ እርሱም ለጢሞቴዎስ አስተላለፈው (6: 20)። አሁን ውድ የሆነውን የመንፈሳዊ እውነት አደራ «አጥብቆ መያዝና» (2ኛ ጢሞ. 1: 13) «መጠበቅ» (1: 14) ብሎም ለሌሎች ማስተላለፍ የጢሞቴዎስ ብቸኛ ኃላፊነት ነበር።

በቁጥር 13 ላይ ምሳሌ ማለት «ቅርጽ፤ የሕንፃ ንድፍ» ማለት ነው። በመጀመሪያዋ ቤተ ክርስቲያን ትምህርቶች የሚመዝኑበት የተወሰነ

መለኪያ ነበረ። ጢሞቴዎስ ይህንን ጽሑፍ ከለወጠው ወይም ከተወው ሌሎች አስተማሪዎችንና ሰባኪዎችን የሚመዝንበት ምንም ነገር አይኖረውም ነበር። እኛም ዛሬ በዚሁ ምክንያት ጳውሎስ ያስተማረውን አጥብቀን መያዝ ያስፈልገናል።

ሆኖም፥ የጢሞቴዎስ ትምህርት በ«እምነትና በፍቅር» የለዘበ መሆን እንዳለበት እናስተውል። «እውነትን በፍቅር እየያዝን» (ኤፌሶን 4: 15) የሚለው መለኮታዊ ምሳሌ ነው። እምነትን ለመከላከል ካለን ጽኑ ፍላጎት የተነሣ፥ ጠበኛና ችግሮችን የሚፈጥር አሳዳጅ ሰው መሆን ምንኛ ቀላል ነው!

እውነትን ለጢሞቴዎስ የሰጠው መንፈስ ቅዱስ ስለሆነ፥ እንዲጠብቀው እርሱ ይረዳዋል። ከመንፈስ ቅዱስ አገልግሎት ውጪ፥ የእግዚአብሔርን ቃል መረዳት፥ በጨለማ ውስጥ የወደቀ መርፌ በዳበሳ የመፈለግን ያህል አዳጋች ነው። እኛን ማስተማር ያለበት (ዮሐንስ 16: 13) እውነቱን እንድንጠብቅና ለሌሎች እንድናካፍል የሚያስችለን እርሱ ነው።

የሰው ልጅ ታሪክ ከተጀመረበት ጊዜ ጀምሮ፥ ሰይጣን የእግዚአብሔርን ቃል ተቃውሟል። ለሰው ልጅ የቀረበው የመጀመሪያው ቃል «በውኑ እግዚአብሔር ... አዝዞአልን?» የሚለው ነበር (ዘፍጥረት 3: 1)። አሁንም ያንኑ ጥያቄ መጠየቅ ይቀጥላል። በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ በሙሉ፥ የእግዚአብሔር ቃል ብዙውን ጊዜ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ባሉ ሰዎች ጥቃት ደርሶበታል። ሆኖም ግን እስከ ዛሬ ድረስ ቆሞአል። ለምን? ምክንያቱም ራሳቸውን የሰጡ ወንዶችና ሴቶች (እንደ ጳውሎስና ጢሞቴዎስ) አደራውን ስለጠበቁትና ለሌሎች አዲስ ትውልድ ክርስቲያኖች ስለ አስተላለፉት ነው። አንድ ቤተ ክርስቲያን ወይም የክርስቲያን ድርጅት ስለ መጽሐፍ ቅዱስ መሠረታዊ እውነት ግድ የለሽ ሲሆን፥ ብዙ ጊዜ መሪዎች ስለ እግዚአብሔር ቃል ያላቸው አቋም መዳከም ይጀምራል።

- A. ለእግዚአብሔር አገልጋይ ታማኝ ሁን (2ኛ ጢሞ. 1: 15-18): - በዚያን ጊዜ የእስያ ክፍለ ሃገር የሮማ አውራጃዎች የሆኑትን ሊጽያን፥ ሚስያ፥ እና ፍርግያን ያጠቃልል ነበር። ጳውሎስ በሁለተኛው የወንጌል ጉዞው (የሐዋ. 16: 6) በዚያ አካባቢ እንዳያገለግል ተከልክሎ ነበር፤ ነገር ግን በሦስተኛ ጉዞው የእስያ ዋና ከተማ በሆነች በኤፌሶን ለሦስት ዓመታት ያህል በመቆየት፥ ጠቅላላ አካባቢውን በወንጌል አዳረሰ (የሐዋ. 19፤ 20: 31። በእስያ የነበሩት

ሰባት አብያተ ክርስቲያናት በሙሉ በዚህ አካባቢ ነበሩ (ዮሐ. ራእይ 1:4÷11)።

ፊሎጎስና ሄሮዋጌኔስ እነማን እንደ ነበሩ አናውቅም (2ኛ ጢሞ. 1:15) ጳውሎስን የተቃወሙና ወደ ሮም ስለእርሱ ለመሟገት ያልመጡ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ሳይሆኑ አይቀሩም። እስያውያን አማኞች ከጳውሎስ ጎን መቆም እንደነበረባቸው ታስቦ ይሆናል፤ ነገር ግን፥ ይህን ከማድረግ ይልቅ፥ በእርሱ አፍረው ነበር፤ (ቢያስተውሉም ባያስተውሉም) በዚያኑ ጊዜ በክርስቶስም አፍረው ነበር (4:16 ተመልከት)።

ይህ በርግጥ ለጳውሎስ የጽልመት ጉም ያንዣበበት ሰዓት ነበር። ዴማስ ጥሎት ሄዷል (4:10)፤ ሌሎች ተባባሪዎች ወደ ሩቅ የአገልግሎት ቦታዎች ተልከዋል፤ የሐሰት ትምህርቶች በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እየተስፋፉ ነበር (2:17-18)። ጳውሎስ በነጻነት ቃሉን ለመስበክና እምነቱን ለመከላከል ምን ያህል ይወድ ነበር! ነገር ግን እርሱ በሮማ እስር ቤት ነበር። ሥራውን መፈጸም የጢሞቴዎስ ግዴታ ነበር።

ነገር ግን ኤፌሶንን ለመተው የደፈረና ጳውሎስን ለመርዳት ወደ ሮም የመጣ አንድ ሄኒሲፎሩ የተባለ ሰው ነበር። የሰሙ ትርጉም «ትርፍ የሚያመጣ» የሚል ሲሆን፥ በእርግጥም ለጳውሎስ ትርፋማ ጓደኛ ነበር። በኤፌሶን ውስጥ ባላቸው ቤተ ክርስቲያን ዲያቆን የነበረ ሊሆን ይችላል (በ1:18 «አገለገለኝ» የሚለው ዲያቆን የሚለውን ቃል ከሰጠን ቃል የመጣ ነው)። ጳውሎስ በኤፌሶን ውስጥ ባገለገለበት ጊዜ፥ ሄኒሲፎሩ ከቤተሰቡ ጋራ ታማኝ አገልጋይ ነበር። ጢሞቴዎስ የኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን መጋቢ ስለነበር፥ ይህንን የተመረጠ ቅዱስ ሰው ሳያውቅ አይቀርም።

እዚህ ላይ እያንዳንዱ መጋቢ በጌታ ሥራ ውስጥ ለሚረዱት ታማኝ አባሎች የሚሰጠው ምስጋና እንዳለው ለመጥቀስ እፈላጋለሁ። እኔና ባለቤቴ ባገለገልንባቸው በሦስቱም አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ የተመረጡ ቅዱሳንን አግኝተናል፡- ቤታቸው ለኛ የተከፈተ ነበር (በዚያ መኖራችንን ለቤተ ክርስቲያን በሙሉ አልተናገሩም ነበር)። የእነዚህ ሰዎች ልብ የኛን ሸክምና መሻት የሚረዳ ነበር። ጸሎታቸውም በአስቸጋሪ ጊዜያት ውስጥ አጽንቶናል። እነዚህ አማኞች ከመድረኩ በስተጀርባ ያገለግላሉ፤ ነገር ግን «በዚያን ቀን» (1:19) ጌታ በግልጥ ይሸልማቸዋል።

ሄኒሲፎሩ ከኤፌሶን ወደ ሮም ተጉዞ የእሥረኛውን ፍላጎት ለማገልገል ጳውሎስን በትጋት ጠበቀው። የቀድሞ መጋቢውን ማግኘት አስቸጋሪ መሰለው (1:17)። ምናልባት አንዳንድ የሮም ክርስቲያኖች በመጀመሪያ እሥረኝነቱ ጊዜ እንደነበረ ጳውሎስን እስከ አሁን ይቃወሙት ይሆናል (ፊሊጵስፎስ 1:12-17 ተመልከቱ)። ምናልባት የሮም ባለሥልጣናት የማይተባበሩና ምርጥ እሥረኛቸው ምንም ዓይነት እርዳታ እንዲቀበል አልፈለጉም ይሆናል። በመጀመሪያ እሥራቱ፣ ጳውሎስ በቤቱ ውስጥ ይኖር ነበር (ሐዋ. 28:30)፤ ነገር ግን አሁን በሮማ እሥር ቤት ውስጥ በጽኑ ጥበቃ ውስጥ ነበር።

ነገር ግን ሄኒሲፎሩ በአሳቡ ጸና። ጳውሎስን አግኝቶ ከአጠገቡ ለመቆምና ለመርዳት የራሱን ሕይወት በአደጋ ውስጥ አስገባ። አንዳንድ ተመራማሪዎች ሄኒሲፎሩም ደግሞ እንደታሰረና ምናልባትም ሳይገደል እንዳልቀረ ያምናሉ። ይህን አሳባቸውንም፣ ጳውሎስ በ4:19 ላይ «ለሄኒሲፎሩ ቤተሰቦች» ሰላምታ ሲያቀርብ፣ እርሱን ለይቶ ባለመጥቀሱ እውነታ ላይ ይመሠርታሉ። እንዲሁም ጳውሎስ ለቤተሰቡ በአሁኑ ጊዜ ምሕረት እንዲደረግላቸው ሲጠይቅ፣ ለሄኒሲፎሩ ግን የወደፊት ምሕረትን ጠይቋል (1:16፣ 18)።

ነገር ግን ችግሩ ይህ ነው፡- ሄኒሲፎሩ ሞቶ ከሆነ፣ ጳውሎስ ለሞተ ሰው ጸሎት አድርጓል ማለት ነው (1:18)፤ ዳሩ ግን በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ለሞተ ሰው ለመጸለይ ምንም ዓይነት ፈቃድ የለንም።

ጳውሎስ ይህንን ደብዳቤ በሚጽፍበት ጊዜ፣ ሄኒሲፎሩ ስለመሞቱ ምንም ማረጋገጫ የለንም። ጳውሎስ የእርሱን ስም ሳይጠቅስ፣ እግዚአብሔር ቤተሰቦቹን እንዲባርክ የጠየቀበት ምክንያት በቀላሉ በጊዜው ሄኒሲፎሩ ከቤተሰቡ ጋራ አልነበርም ማለት ነው። «በሮሜ ባደረ ጊዜ» (ቁ. 17) የሚለው፣ ይህ ጽሑፍ በሚጻፍበት ጊዜ ሄኒሲፎሩ በሮም እንዳልነበረ ያመለክታል፤ ስለዚህ በሮማና በኤፌሶን መካከል አንድ ቦታ ነበር፤ በመሆኑም ጳውሎስ ለርሱና ለቤተሰቡ ይጸልያል። በቅርቡ ጳውሎስ ከእርሱ ጋራ ብዙ ጊዜ ስላሳለፈ፣ ለሄኒሲፎሩ ሰላምታ መስጠት አስፈላጊ አልነበረም። ስለዚህም ጳውሎስ ለቤተሰቡ ብቻ ሰላምታ ይልካል።

ሄኒሲፎሩ በጳውሎስ ሠንሠለት አላፈረም ነበር። ሐዋርያው በቀን ለሃያ አራት ሰዓታት በሙሉ ከአንድ የሮማ ወታደር ጋራ በሰንሰለት እጁ ይታሠር ነበር። ሄኒሲፎሩ በኤፌሶን ለመቆየት ብዙ ምክንያቶችን ለመፍጠር ይችላል ነበር፤ ነገር ግን አደገኛ የሆነ ጉዞ ወደ ሮም በማድረግ

ጳውሎስን አገለገለ። ጳውሎስ ስለዚህ ሰው አገልግሎት የሰጠው መግለጫ «ብዙ ጊዜ አሳርፎኛል» የሚል ነበር። የግሪኩ ቃል «እንደገና ማብረድ» ማለት ነው። አምፕሊፋይድ የተባለው የእንግሊዝኛ ትርጉም ደግሞ «እንደ ንጹህ አየር አወደኝ» ብሎ ተርጉሞታል። በፈተናችን ሰዓት «እንደ ንጹህ አየር» ስለሆኑ ክርስቲያኖች ጌታን እንዴት አድርገን እናመሰግናለን!

በጳውሎስ ደብዳቤ ባይሆን ኖሮ ሄኒሲፎሩ ጳውሎስንና ቤተ ክርስቲያንን እንዳገለገለ በፍጹም አናውቅም ነበር፤ ነገር ግን ጌታ ያውቅ ነበር፤ እናም ጌታ «በዚያን ቀን» ይሸልመዋል።

ለተሳካ አገልግሎት አስፈላጊ የሆኑት ነገሮች አልተለወጡም፡- እነርሱም ብርቱ ፍላጎት፣ የማያሳፍር ሥቃይ፣ እና መንፈሳዊ ታማኝነት ናቸው።

ሁኔታውን ማወቅ

2ኛ ጢሞቴዎስ 2

አንድን ትልቅ ስብሰባ ስካፈል አንድ ሰው በደረቱ ላይ ሁለት ሰዎች መለጠፉን አስተዋልኩ። ለምን እንዲህ እንዳደረገ ስጠይቀው፡- «ኦ ማንነቴን የመለየት ችግር አለብኝ» ብሎ መለሰልኝ።

ጳውሎስ ጢሞቴዎስ ማንነትን የመለየት ችግር እንዲያጋጥመው አልፈለገም። ስለዚህ መጋቢ ማን እንደሆነና ምን እንደሚያደርግ በጥንቃቄ ገለጸለት። (በእርግጥ እነዚሁ መመሪያዎች ለሁሉም ክርስቲያኖች ይሆናሉ።) ጳውሎስ የክርስቲያን አገልጋይን ሰባት መግለጫዎች አቅርቧል።

1. ባለ አደራ (2ኛ ጢሞ. 2: 1-2)

አገልግሎት ለራሳችን የምናገኘውና የምናስቀረው ነገር አይደለም። እኛ እግዚአብሔር ለሰጠን መንፈሳዊ ሀብት ባለአደራዎች ነን። አደራውን መጠበቅና በሌሎች ሰዎች ሕይወት ውስጥ በሥራ ላይ ማዋል የኛ ኃላፊነት ነው። እነርሱም በተራቸው ለሚቀጥለው የአማኞች ትውልድ ቃሉን ማካፈል አለባቸው።

ዋናውን አሳባችንን ከሰዎች አስተሳሰቦችና ፍልስፍናዎች ሳይሆን፣ ከእግዚአብሔር ቃል ማግኘታችን አስፈላጊ ነው። የዘመኑን አስተማሪዎች በታዋቂነታቸው፣ በትምህርታቸው ወይም በችሎታቸው አንመዝናቸውም። በእግዚአብሔር ቃል፣ በተለይም በጳውሎስ በተሰጡት የጸጋ ትምህርቶች እንፈትናቸዋለን። ጳውሎስን ትክክል ስለመሆኑ የምንፈትነው እኛ ሳንሆን፣ እኛን የሚፈትነን ጳውሎስ ነው።

የእግዚአብሔርን ቃል ለማስተማር ጉልበት ይጠይቃል። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተደበቁትን የበለጸጉ ማዕድናት «ወርቅ፣ ብር፣ የከበረ ድንጋይ» (1ኛ ቆሮ. 3: 10-23፤ ምሳሌ 2: 1-10፤ 3: 13-15፤ 8: 10-21 ተመልከት) ቆፍረን ማውጣት አለብን። ይህ ጉልበት ሊመጣ የሚችለው ከእግዚአብሔር ጸጋ ብቻ ነው። የጳውሎስ ታላቅ አገልግሎት ምሥጢሩ የእግዚአብሔር ጸጋ ነበር (1ኛ ቆሮ. 15: 10)።

የእግዚአብሔርን ቃል የማጥናት፣ የመረዳትና የማስተማር ችሎታ የእግዚአብሔር የጸጋ ስጦታ ነው። «ለማስተማር የሚበቃ» የሚለው ከአንድ መጋቢ እግዚአብሔር ከሚፈልጋቸው መመዘኛዎች አንዱ ነው (1ኛ ጢሞ. 3:2፣ 2ኛ ጢሞ. 2:24)። «ለማስተማር የሚበቃ» የሚለው ለመማር የሚበቃ የሚለውን አሳብ ይዞአል፤ ስለዚህ አንድ ባለ አደራ ትጉህ የእግዚአብሔር ቃል ተማሪም መሆን አለበት።

2. ወታደር (2ኛ ጢሞ. 2:3-4፣ 8-13)

ጳውሎስ ብዙ ጊዜ በመልእክቶቹ ውስጥ ወታደራዊ ገለጻዎችን ተጠቅሟል። በወታደራዊ ግዛት በመኖሩና ብዙ ጊዜ ራሱ በእሥር ቤት ውስጥ ስለነበር፣ ይህ አስደናቂ አይደለም። በእነዚህ ቁጥሮች የአንድን «ኢየሱስ ክርስቶስ በጎ ወታደር» ባሕርያት ገልጿል። ሀ. መከራን ይቀበላል። (2ኛ ጢሞ. 2:3)፡- ብዙ ሰዎች የመጋቢነት አገልግሎት ቀላል ሥራ እንደሆነ ያስባሉ። ሰባኪያን ብዙውን ጊዜ ሰነፎች እንደሆኑና ደሞዛቸውን በመቀበላቸው ሊያፍሩ እንደሚገባቸው ለሚያመለክቱ ቀልዶች ዒላማዎች ናቸው፤ ነገር ግን ራሱን የሰጠ ክርስቲያን አገልጋይ መንፈሳዊ ጽናትን በሚጠይቅ ውጊያ ውስጥ ነው (ኤፌሶን 6:10-12 ተመልከቱ)። ለ. ትዳር በሚገኝበት ንግድ ራሱን አያጠላልፍም (2ኛ ጢሞ. 2:4)። ላስከተተው የጦር አዛዥ ሙሉ ለሙሉ ራሱን የሰጠ ነው። በእኛ ሁኔታ ይህ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። በእርስ በርስ ጦርነት ወቅት አንድ ሰዓት ሠሪ የነበረ ወታደር የተነገረው ታሪክ ትዝ ይለኛል። አንድ ቀን የማስጠንቀቂያ ጥሩምባ ድምፅ አሰማና ሰዎቹ ካምፕ እንዲለቁ ተነገራቸው። ወታደሩ «አሁን መሄድ አልችልም» ደርዘን የሚሆኑ የሚጠገኑ ሰዓቶች አሉኝ» ብሎ አጉረመረመ። አንዳንድ ጊዜ ቤተ ክርስቲያናቸው እነርሱን ለመደገፍ ስለማትችል አንድ መጋቢ ወይም የመጋቢ ሚስት ተቀጥሮ ወይም ተቀጥራ መሥራት አስፈላጊ ይሆናል። ይህ በእነርሱ በኩል መሥዋዕትነት ሲሆን፣ በሥራው ላይ ደግሞ ትርፍ ማስገኘት ነው፤ ነገር ግን ሙሉ ለሙሉ ድጋፍ የሚያገኝ መጋቢ ፍላጎቱን በሚከፋፍሉና አገልግሎቱን በሚያዳክሙ ተቀጽላ ነገሮች መያዝ የለበትም። ብዙ ጊዜያቸውን ከቤተ ክርስቲያናቸው ይልቅ በራሳቸው የርስት ጉዳይ ላይ የሚያሰልፉ መጋቢዎች አጋጥመውኛል። ዓላማችን ጌታን ደስ ማሰኘት እንጂ፣ ራሳችንን አይደለም።

ሐ. ኢየሱስ ክርስቶስን ከፍ ያደርጋል (2ኛ ጢሞ. 2:8-9)፡- «ኢየሱስ ክርስቶስን አስብ» ተብሎ ነው ይህ ሐረግ ሊተረጎም የሚገባው። ልክ በውጊያ ስልት የታወቀውን የጦር አዝማች ስም እየጠሩ ለምሳሌ

ዘራፍ፡ ዘራፍ፡ አካኪ ዘራፍ፤ ብለው እንደሚያስሙት የጦርነት የጥሪ ጩኸት ድምፅ ይመስላል። ኢየሱስ የመዳናችን ራስ ነው (ዕብራውያን 2: 10)፤ ስለዚህ የኛ ዓላማ ሞገስንና ክብርን ለርሱ ማምጣት ነው። ለሚሠቃይ ክርስቲያን ወታደር ኢየሱስ ክርስቶስ ምን ያህል ማበረታቻ ነው! መከራን መቀበል ወደ ክብር እንደሚመራና የተሸነፉ መምሰል ወደ ድል እንደሚመራ በማስመስከር ክርስቶስ ሞቶ እንደገና ተነሣ። ኢየሱስ እንደ ክፉ አድራጊ ተቆጥሮ ስለነበረ፡ የእርሱ ወታደሮችም በተመሳሳይ ሁኔታ ይታያሉ።

ክርስቶስን ከፍ ለማድረግ ጥሩው መንገድ በቃሉ አገልግሎት ውስጥ ነው። ጳውሎስ ታሥሮ ነበር፤ ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል ሊታሠር አይችልም። «ቃሉም እጅግ ፈጥኖ ይሮጣል» [መዝ. (147): 15] «የእግዚአብሔር ቃል ያድግና ይበዛ ነበር» (የሐዋ. 12: 24)።

መ. ስለ ጠቅላላው ሠራዊት ያስባል። (2ኛ ጢሞ. 2: 10)፡- «የተመረጡት» በጸጋው የተለዩና በመንፈሱ የተጠሩት የእግዚአብሔር ሕዝብ ናቸው (2ኛ ተሰ. 2: 13-14)። ጳውሎስ መከራን የተቀበለው ለጌታ ብሎ ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ለቤተ ክርስቲያንም ጭምር ነው። ብዙዎችን በወንጌል መድረስ እንዲቻል ለመርዳት ፈለገ። ስለ ራሱ ብቻ የሚያስብ ወታደር ታማኝ ያልሆነና ሊደገፉበት የማይበቃ ነው።

ሠ. የጦር አዛዦችን ያምናል (2ኛ ጢሞ. 2: 11-13)፡- ይህ «የታመነ አባባል» ምናልባት በአማኞች ይባል የነበረ የቀድሞ የእምነት መግለጫ ክፍል ሊሆን ይችላል። (በመጋቢነት መልእክቶች ውስጥ ለሚገኙ ሌሎች «የእምነት አባባሎች» 1ኛ ጢሞ. 1: 15፤ 4: 9 እና ቲቶ 3: 8ን ተመልከት)። ድልን የሚሰጠን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ያለን እምነት ነው (1ኛ ዮሐ. 5: 4)። ጠላቶቹን እርሱ ስላሸነፋቸው፡ ልንፈራቸው አይገባም። ከክርስቶስ ጋር በሞቱ፡ በመቀበሩና በትንሣኤው በመተባበራችን፡ ድልን አግኝተናል (ሮሜ 6 ተመልከት)።

ምን ዓይነት የተቃራኒ አላቦች ግንኙነት ነው! ሞት ወደ ሕይወት ይመራል! መከራ በክብር ወደ መግዛት ይመራል! ምንም የምንፈራው ነገር የለንም! ዋናው ነገር ጌታችንን እንዳንከደው ነው፤ ምክንያቱም እዚህ ከካድነው፡ እርሱ በአባቱ ፊት ይከደናል (ማቴ. 10: 33)። በዚያ

በክብር በሚሆነው ታላቅ «የስም ጥሪ» ላይ ሜዳልያዎቹ ሲሰጡ፤ ስሙን ከካድን ሽልማታችንን እናጣለን።

ነገር ግን ጳውሎስ የእኛ መጠራጠርና አለማመን እንኳን እርሱን እንደማይለውጠው ግልጽ አድርጓል። «የታመነ ሆኖ ይኖራል፤ ራሱን ሊክድ አይችልምና» (2ኛ ጢሞ. 2: 13)። እምነትን በራሳችን እምነት ወይም ስሜቶች ላይ አናደርግም፤ ምክንያቱም እነሱ ስለሚለወጡና ስለሚወድቁ ነው። እምነታችንን በክርስቶስ ላይ እናስቀምጣለን። ታላቁ ወንጌላዊ ጄ ሀድሰን ቴይለር ብዙ ጊዜ እንዲህ ይል ነበር፡- «ድሉን የምንጎናጸፈው ታማኝ ለመሆን በመሞከር ሳይሆን፤ ታማኝ የሆነውን በማየት ነው።»

3. ስፖርተኛ (2ኛ ጢሞ. 2: 5)

ጳውሎስ በጽሑፎቹ አንዳንድ ጊዜ ስፖርታዊ ገለጻዎችን ተጠቅሟል፡- እነርሱም ነጻ ትግል፤ ቦክስ (ቡጢ)፤ ሩጫ፤ እና ልምምድ ናቸው። ግሪኮችና ሮማውያን ለስፖርት ከፍተኛ ፍላጎት ስለነበራቸው የኦሎምፒክና የስኦትሚያን ውድድሮች ለእነርሱ በጣም አስፈላጊ ነገሮች ነበሩ። ቀደም ሲል ጳውሎስ ጢሞቴዎስን፤ እንደ ሯጭ ልምምድ እንዲያደርግ አሳስቦታል (1ኛ ጢሞ. 4: 7-8)። አሁን ጳውሎስ ሕጎቹን እንዲያከብር ይመክረዋል።

በሩጫ ውድድር ለማሸነፍና አክሊል ለማግኘት የሚጥር ሰው፤ የውድድሩን መመሪያዎች (ሕጎች) ለመጠበቅ መጠንቀቅ አለበት። በግሪክ ጨዋታዎች በተለይ፤ ዳኞቹ ሕግጋቱን በማስጠበቁ ረገድ በጣም ጥንቁቆች ነበሩ። እያንዳንዱ ተወዳዳሪ የሀገሩ ዜጋና መልካም ስም ያለው መሆን ነበረበት። ለውድድሩ ጊዜ በሚዘጋጅበት ወቅት፤ የተወሰኑ መመዘኛዎችን መከተል ነበረበት። አንድ ተወዳዳሪ ሯጭ በማንኛውም ነገር ጎዶሎ ሆኖ ከተገኘ፤ ከውድድር ውጪ ይሆናል። ተወዳድሮ ካሸነፈም በኋላ፤ አንድ ሕግ ጥሶ ቢገኝ አክሊሉን ያጣል። ጂም ቶርፕ የተባለ ታላቅ አሜሪካዊ አትሌት፤ የኦሎምፒክን ሕግ በሚጥስ መንገድ የስፖርት ውድድሮችን ስላደረገ፤ የኦሎምፒክ ሜዳሊያዎቹን አጥቷል።

በሰው አመለካከት፤ ጳውሎስ ተሸናፊ ነበር። «በእስያ ያሉት ሁሉ» ከእርሱ ፈቀቅ ብለው ስለነበረ (1: 15)፤ በመመልከቻ ቦታዎች ላይ ቆሞ እያጨበጨበ የሚያበረታታው አልነበረም። እንደ ክፉ አድራጊ፤ በእሥር ቤት ውስጥ ይሠቃይ ነበር፤ ሆኖም ጳውሎስ አሸናፊ ነበር። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ የተዘረጉትን ሕግጋት ጠብቆ ስለነበር፤ አንድ ቀን ከኢየሱስ ክርስቶስ ሽልማቱን ይቀበላል። ጳውሎስ

ለወጣቱ ጢሞቴዎስ፡ - «ሰዎች ምንም ነገር ቢናገሩ፥ ዋናው ነገር አንተ የእግዚአብሔርን ቃል መታዘዝህ ነው። ሩጫውን የምትሮጠው ሰዎችን ለማስደሰት ወይም ለራስህ ዝናና ከበሬታ ለማትረፍ ሳይሆን፤ ኢየሱስ ክርስቶስን ደስ ለማሰኘት ነው» ይል ነበር።

4. ገበሬ (2ኛ ጢሞ. 2:6-7)

ይህ በጳውሎስ መልእክቶች ውስጥ የሚገኝ ሌላው ምርጥ ሥዕላዊ አገላለጽ ነው። አንድ ጊዜ ጳውሎስ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን ሁሉም አማኞች በአንድነት ከሚሠሩበት እርሻ ጋር አወዳድሯል (1ኛ ቆሮ. 3:5-9)። እያንዳንዱ ክርስቲያን የሚፈጽመው የተወሰነ ሥራ አለው። ይህም ማረስ፥ መዝራት፥ ማጠጣት ወይም ማጨድ ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን የሚያሳድግ እግዚአብሔር ብቻ ነው።

በገበሬውና በእርሻው መግለጫ ውስጥ ብዙ ተጨባጭ እውነቶች ይገኛሉ። በመጀመሪያ ደረጃ አንድ ገበሬ መሥራት አለበት። እርሻን ለራሱ ከተወደ፥ በብዛት አረሞችን ያበቅላል። ስለሞን ስለታካች ሰው እርሻ ሲጽፍ፥ ይህ እውነት በአእምሮው ውስጥ ነበረ። (ምሳ. 24:30-34)። እውነተኛ አገልግሎት ከባድ ሥራ ነው፤ ስለዚህም መጋቢውና የቤተ ክርስቲያን አባላት አንድ ገበሬ በእርሻው ውስጥ በትጋት እንደሚሠራ፥ በመንፈሳዊ እርሻቸው ውስጥ በትጋት መሥራት አለባቸው። መጋቢዎች የሰዓት ፊርማ አይፈርሙም፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ፊሽካ እንደነፋላቸው ሁሉ፥ በጠዋት መነሳትና በሥራቸው ላይ መገኘት አለባቸው።

ገበሬ ትዕግሥት ያስፈልገዋል። «እነሆ ገበሬው የፊተኛውንና የኋለኛውን ዝናብ እስኪቀበል ድረስ እርሱን እየታገሠ የከበረውን የመሬት ፍሬ ይጠብቃል» (ያዕ. 5:7)። አንድ መጋቢ የሆነ ጓደኛዬ ብዙ ጊዜ እንዲህ ይለኝ ነበር፡ - «መከሩ የሰብሰባው ፍጻሜ አይደለም የዘመኑ ፍጻሜ ነው» ይለኝ ነበር።

ገበሬ ከመከሩ ድርሻውን ሊያገኝ ይገባዋል። «የሚደክመው ገበሬ ፍሬውን ከሚበሉት መጀመሪያ እንዲሆን ይገባዋል» (2ኛ ጢሞ. 2:6)። ጳውሎስ እዚህ ጋ ታማኝ መጋቢ «በቤተ ክርስቲያን ድጋፍ ማግኘት እንዳለበት እየገለጸ ነው። ተመሳሳይ አሳብ ጳውሎስ ነጥቡን ለማስረዳት ወታደርን፥ ገበሬን፥ እረኛን በተጠቀመበት በ1ኛ ቆሮ. 9:7 ላይ ይገኛል፤ «ለሠራተኛ ደምወዙ ይገባዋል» (1ኛ ጢሞ. 5:18)። ጳውሎስ ማንም ሰው ወንጌልን ለግል ጥቅም ማግኛ አደረገው ብሎ እንዳይከሰሰው ገንዘብ የማግኘት መብቱን ሆነ ብሎ ተወው (1ኛ ቆሮ.

9:14-18)፤ ነገር ግን ይህ መመሪያ ለሁሉም የእግዚአብሔር ሰዎች አስፈላጊ አይደለም።

አንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ስታድግና ስትስፋፋ (ስትበዛ)፡ ሕዝቡ ለመጋቢያቸውና ለሌሎች ሠራተኞች ያላቸውን ድጋፍ በታማኝነት ማሳደግ አለባቸው። «እኛ መንፈሳዊን ነገር የዘራንላችሁ ከሆንን የእናንተን የሥጋዊን ነገር እኛ ብናጭድ ትልቅ ነገር ነውን?» (1ኛ ቆሮ. 9:11)። አንዳንድ አብያተ ክርስቲያናት ገንዘባቸውን የሚያጠፉበትንና ለራሳቸው ሠራተኞች ጥንቃቄ ከማድረግ የሚታቀቡበትን ማየት የሚያሳዝን ነው። እግዚአብሔር ታማኝ ባሪያዎቹን የምታከብረውን ቤተ ክርስቲያን ያከብራል።

ስለዚህ ስለ ገበሬ ምሳሌ ሌላ እውነት አለ፡- ለሕዝቡ ቃሉን የሚያካፍሉ መንፈሳውያን መሪዎች በረከቶቹን ለማግኘት የመጀመሪያዎቹ ናቸው። ሰባኪውና አስተማሪው ሁልጊዜ ከሰሚዎቹ ይልቅ ከስብከቱ ወይም ከትምህርቱ ብዙ ነገር ያገኛሉ፤ ምክንያቱም በዝግጅት ወቅት ብዙ ነገር ከውስጣቸው ስለሚያስቀሩ ነው። የተዘሩ ዘሮች በሌሎች ሕይወት ውስጥ ፍሬ ሲያፈሩ በማየትም ትልቅ ደስታ ያገኛሉ። ግብርና ከባድ ሥራ በመሆኑ፤ ብዙ ተስፋ የሚያስቆርጡ ነገሮች ሊኖሩት ይችላሉ፤ ነገር ግን ውጤቶቹ ይህን ሁሉ የሚክሱ ናቸው።

5. ሠራተኛ (2ኛ ጢሞ. 2:14-18)

በዚህ አንቀፅ ውስጥ ትኩረት የተሰጠበት ነገር ሠራተኛው ሥራው ሲፈተን እንዳያፍር፤ በሥራው ትጉህ መሆን እንዳለበት ነው። «በትክክል መከፋፈል» ማለት «በቀጥታ መቁረጥ» ማለት ሲሆን፤ ለብዙ የተለያዩ ሥራዎች ሊያገለግል ይችላል፡- ለምሳሌ በቀጥታ መስመር ማረስ፤ ቀጥተኛ እንጩት መቁረጥ፤ ጠርዞችን በቀጥታ መስፋት ነው።

መጋቢው በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ሠራተኛ ነው። ቃሉ ባለአደራው ሊጠበቀውና ሊሠራበት የሚገባው የክበረ ሀብት ነው። የወታደሩ ሰይፍና የገበሬው ዘር ነው። እንዲሁም የእግዚአብሔርን ሕዝብ ለመገንባት፤ ለመለካትና ለመጠገን የሚሆን የሠራተኛው መሣሪያም ነው። ቃሉን በትክክል የሚጠቀሙ ሰባኪና አስተማሪ ቤተ ክርስቲያናቸውን እግዚአብሔር እንዲገነባ በሚፈልገው ዓይነት መንገድ ይገነባሉ፤ ነገር ግን ጠማማ ሠራተኛ ለራሱ ለማድረግ የሚፈልገውን እንዲል የእግዚአብሔርን ቃል በማታለል የሚጠቀም ነው (2ኛ ቆሮ. 4:2)። የሚያሳዝነው ግን፤ በቤተ ክርስቲያናቸው ውስጥ ያሉንን

አገልግሎቶች እግዚአብሔር በሚፈትንበት ጊዜ፥ አንዳንዶቹ አመድ ይሆናሉ (1ኛ ቆሮ. 3: 10-15)።

ተፈትኖ የወጣ ሠራተኛ ቃሉን በትጋት በማጥናት፥ ከራሱ ሕይወት ጋር ለማዛመድ ይፈልጋል። የሚያሳፍር ሠራተኛ በሌሎች «ሃይማኖታዊ ጉዳዮች» ጊዜውን ስለሚያባክን፥ ለክፍሉ ወይም ለጉባኤው የሚሰጠው ብዙ ጥቅም የለም። ተፈትኖ የወጣ ሠራተኛ «በማይረባ ቃል» በመጣላት ጊዜውን አያጠፋም (2ኛ ጢሞ. 2: 14)፤ ምክንያቱም የዚህ ዓይነቱ ክርክር የእግዚአብሔርን ሥራ እንደሚያዳክም ስለሚያውቅ ነው (1ኛ ጢሞ. 6: 14 እና ቲቶ 3: 9ን ተመልከት)።

ተፈትኖ የወጣ ሠራተኛ ከ«ከንቱ መለፍለፍ» ይርቃል (2ኛ ጢሞ. 2: 16 እና 1ኛ ጢሞ. 6: 20 ተመልከት)፥ ምክንያቱም ይህ በበለጠ ከእግዚአብሔር እንደሚያርቅ ስለሚያውቅ ነው። በአንዳንድ «የኅብረት ጊዜዎች» ደህና የተባሉ ሰዎች መንፈሳዊ አላዋቂነታቸውን ሲለዋወጡ ከጥቅም ይልቅ ጉዳቱ እንዳያመዝን እፈራለሁ።

ተፈትኖ የወጣ ሠራተኛ ሐሰተኛ ትምህርት አደገኛ መሆኑን ስለሚያውቅ፥ ይቃወመዋል። ጳውሎስ ከጭንቁር ጋር አመሳሰሉታል (2ኛ ጢሞ. 2: 17)። ጭንቁር ወደ ሌላው የሰውነት ክፍል እንደሚሰፋፋ፥ እንደሚበክልና እንደሚገድል ሁሉ፥ ሐሰተኛ ትምህርትም ተስፋፍቶ የአማኞችን አካል ማለትም ቤተ ክርስቲያንን ይበክላል። ይህ ብክለት መገለጥና መወገድ አለበት። ቤተ ክርስቲያንን ጤናማ እድገት ሊኖራት የሚችለው የእግዚአብሔርን ቃል «ስታስተምር» ብቻ ነው።

ጳውሎስ ሐሰተኛ አስተማሪዎች የነበሩበትን ሁለት ሰዎች ጠቅሷል። ደግሞም ስሕተታቸውን ለይቶ አሳይቷል። እዚህ ላይ ሔሜኔዎስ ተብሎ የተጠራው (2ኛ ጢሞ. 2: 17)፥ በ1ኛ ጢሞ. 1: 20 ላይ የተጠቀሰው ሰው ሳይሆን አይቀርም። ስለ ግብረአበሩ ስለ ፈሊጦስ የምናውቀው ነገር የለም። ሁለቱም ትንሣኤ ሙታን ከአሁን ቀደም ሆኗል ብለው በማስተማር «ስለ እውነት ስተዋል»። ምናልባትም ደኅንነት በመንፈሳዊ መልኩ የሆነ ትንሣኤ ነው፤ ስለዚህ አንድ አማኝ የሥጋን ትንሣኤ መጠበቅ የለበትም ብለው አስተምረው ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን አካላዊ ትንሣኤን መካድ አደገኛ ነገር ነው (1ኛ ቆሮ. 15: 12-19 ተመልከት)፥ ምክንያቱም ይህ የክርስቶስን ትንሣኤና የእግዚአብሔርን ሕዝብ የማዳን ዕቅድ ፍጻሜ የሚያካትት ስለሆነ ነው። እነዚህ ሐሰተኛ አስተማሪዎች «የአንዳንዶችን እምነት መገልበጥ» መቻላቸው አስደናቂ

አይደለም (2ኛ ጢሞ. 2: 18)። ትንሣኤ ሙታን የወንጌል መሠረታዊ እውነት ነው።

እንደ እግዚአብሔር ሠራተኛ ከእኛ እያንዳንዱ ሰው ተቀባይነት ያገኛል አሊያም ሐፍረትን ይከናወናል። ተቀባይነት ማግኘት የሚለው ቃል «ተፈትኖ ያለፈ» ማለት ነው። ቃሉ ብረታ ብረትን ለመፈተንና ለማሳለፍ የሚያገለግል ነው። የምናልፍበት እያንዳንዱ ፈተና የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማግኘት ቃሉን እንድናጠና ያስገድደናል። ቃሉን በትክክል ስንጠቀምበት፣ ፈተናዎቻችንን ለማሸነፍ እንችላለን። ደግሞም በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት እናገኛለን። ማርቲን ሉተር አንድ ጊዜ ጸሎት፣ ጥናትና መከራ አንድን መጋቢ ይሠራታል ብሏል፤ ይህም እውነት ነው። ካልተፈተንን ተቀባይነትን ልናገኝ አንችልም።

«ማፈር» ማለት ምን ማለት ነው? በእርግጠኝነት ይህ ማለት የሠራተኛው ሥራ ከመመዘኛ በታች በመሆኑ፣ ተቀባይነት ሳያገኝ ሲቀር ማለት ነው። ይህ ማለት ዋጋን (ደመወዝን) ማጣት ማለት ነው። እንዲያውም በጳውሎስ ጊዜ አንድ ግምብኛ ዝርዝሮቹን ተከትሎ ካልሠራ በገንዘብ ይቀጣ ነበር። ጌታ የእኛን ሥራዎች ሲገመግም እንደ ሠራተኞች የእግዚአብሔርን ቃል በቅንነትና በጥንቃቄ ይዘን እንደሆነ ይገለጣል። አሁን ፈተኞች የሆኑ አንዳንዶች ሷሎች ይሆናሉ!

6. ዕቃ (2ኛ ጢሞ. 2: 19-22)

በዚህ ማብራሪያ ጳውሎስ አንድን «ትልቅ ቤት» ማለትም የክርስትናን ስም የያዘ ቤተ ክርስቲያን መሆኑን ገልጿል። የቤቱ መሠረት የእግዚአብሔር ማኅተም ስላለበት፣ የተጠበቀና የተደላደለ ነው፤ (በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ማኅተም የባለቤትነትና የዋስትና ምልክት ነው። የሮማውያንን ማኅተም ለመስበር ማንም አይደፍርም ነበር።) ጳውሎስ ከሙሴ መጽሐፍ ጠቅሷል፡- «ጌታ የእርሱ የሆኑትን ያውቃል» (ዘጊ. 16: 5)። ይህ በእግዚአብሔር በኩል የሚሆነውን የክርስቲያን ሕይወትን ያሳያል፡- እግዚአብሔር የምናምነውን እኛን እንደ እርሱ ምርጦች አድርጎናል። (2ኛ ጢሞ. 2: 10ን ተመልከት)።

ነገር ግን በሰው በኩል መፈጸም ያለበት የክርስትና ሕይወት ሁኔታም አለ፡- «የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ከዓመፅ ይራቅ» (2: 19)። ይህ እግዚአብሔር በዘኁ 16: 26 ሕዝቡን ከቆሪና ከዓመፀኞች ድንኳን እንዲርቁ ያስጠንቀቀበትን ክፍል ወደ ሷላ ተመልሶ ይጠቅሳል። በሌላ አነጋገር፣ የእግዚአብሔር ምርጦች የሆኑ ሰዎች መመረጣቸውን፣

እግዚአብሔርን የመምሰል ሕይወት በመኖር ያስመሰክራሉ። «ቅዱሳንና ነውር የሌለን እንሆን ዘንድ» በክርስቶስ ተመርጠናል (ኤፌ. 1:4)።

ይህ ትልቅ ቤት የታተመ ጠንካራ መሠረት ያለው ብቻ ሳይሆን፤ የቤት ውስጥ ሥራዎችን ለማከናወን የሚያገለግሉ ዕቃዎችም (የተለያዩ ዓይነት ቁሳቁሶች) አሉት። ጳውሎስ ቁሳቁሶቹን በሁለት ክፍሎች ይከፍላቸዋል፡- የክብር የሆኑ (ወርቅና ብር) እና የውርደት የሆኑ (እንጨትና ሸክላ)። ይህም የክርስቲያን ዓይነቶችን መለየቱ ሳይሆን፤ ነገር ግን በቃሉ እውነተኛ አስተማሪዎችና በገለጻቸው ሐሰተኛ አስተማሪዎች (2ኛ ጢሞ. 2:16-18) መካከል ያለውን ልዩነት እያሳየ ነው። ታማኝ መጋቢ ለኢየሱስ ክርስቶስ ክብርን የሚያመጣ እንደ ወርቅ ወይም እንደ ብር ዕቃ ነው። የአንድ ቤት ባለቤት ዋጋ ያላቸውንና የተዋቡ ቁሳቁሶችን ፊት ለፊት በማስቀመጥ ለራሱ ክብርን ያገኛል። በለንደን ከፍተኛ ግምብ ውስጥ የሚገኙትን የኢንግላንድን የዙፋን ጌጦች በዋጋ ከማይተመኑ የጠረጴዛ ዕቃዎችና ቁሳቁሶች ጋር ያየሁበትን የመጀመሪያ ጊዜ አስታውሳለሁ። በግርማቸውና በውበታቸው ተመስጫ ነበር። እግዚአብሔር ቃሉን በታማኝነት ለሚያገለግሉ ሠራተኞቹ የሚሰጠው ውበት የዚያን ዓይነት ነው።

ሐሰተኛ አስተማሪዎች እርባና የሌላቸው ናቸው፤ እንደ እንጨትና ሸክላ ናቸው። ምንም ያህል ዛሬ ተወዳጅ ቢሆኑም ለውርደት የተሠሩ ቁሳቁሶች ናቸው። እንጨትና ሸክላ የእሳትን ፈተና አይቋቋሙም። ጢሞቴዎስ የሚለው ስም በአንድነት «እግዚአብሔርን የሚያስከብር» የሚል ትርጉም ከሚሰጡ ከሁለት የግሪክ ቃላት እንደመጣ ማስተዋል ጠቃሚ ነው። ጳውሎስ ጢሞቴዎስን እንደሰሙ እንዲኖር እያበረታታው ነበር!

ዋናው ነገር የከበሩት ዕቃዎች በተዋረዱት እንዳይቆሽሹ ነው። «ከእነዚህ» የሚለው ቃል የሚጠቅሰው የውርደት ዕቃዎችን ነው (2:21)። ጳውሎስ ጢሞቴዎስን ራሱን ከሐሰተኛ አስተማሪዎች እንዲለይ አጥብቆ ይመክረዋል። ይህንን ካደረገ እግዚአብሔር ያከብረዋል፤ ይለዩዋል፤ እንዲሁም ለአገልግሎት ያስታጥቀዋል። «ለጌታውም የሚጠቅም» (2:21) ያ እንዴት ያለ ታላቅ ክብር ነው! ጠቃሚ የክብር ዕቃ የሆነ ሰው በዓለም ተወዳጅ ለመሆን በሃይማኖት ሰዎች መካከል እንኳ የማይገባ ክብርን አይፈልግም። ቅዱስ ሆኖ መኖር አለበት፤ ይህ ማለት ደግሞ ከሚያረክሰው ከማንኛውም ነገር መለየት አለበት ማለት ነው።

ይህ የሥጋ ኃጢአቶችንም ያካትታል (2:22)። ጳውሎስ ተመሳሳይ ማስጠንቀቂያዎችን በ1ኛ ጢሞ. 6:11-12 ተጠቅሟል «ሽሽ ... ተከተል ... ተጋደል»። እውነተኛ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መለየት ሚዛናዊ ነው፡- ኃጢአትን እንሸሻለን፤ ነገር ግን ጽድቅን እንከተላለን። ሚዛናዊ ካልሆንን፡- ከመለየት ይልቅ ገለልተኞች እንሆናለን። በእርግጥ የእግዚአብሔር ሰው ጳውሎስ «በንጹሕ ልብ ጌታን ከሚጠሩ ጋር» ጎብረት እንድናደርግ ያዘናል (2ኛ ጢሞ. 2:22)። እንዲያውም የቃሉ አገልግሎት ዓላማ ይህ ነው (1ኛ ጢሞ. 1:15)። እውነተኛ አማኞች ከተሳሳተ የመለየት አመለካከት የተነሣ ገለልተኞች መሆናቸው የሚያሳዝን ነው።

እግዚአብሔር እንደ ዕቃ ሊጠቀምብን እንዲችል፣ ባዶ፣ ንጹሕና የተዘጋጀን መሆን አለብን። እርሱ ይወስደንና ይሞላናል፤ ከዚያም ለክብሩ ይጠቀምብናል፤ ዳሩ ግን በኃጢአት ከተሞላን ወይም በአለመታዘዝ የረከሰን ከሆንን፣ በመጀመሪያ ያነጻናል፣ ይቀጣናል፤ ያ ደግሞ የሚያስደስት ልምምድ ላይሆን ይችላል። በ«ትልቁ ቤት» ውስጥ ወይም የክርስትናን ስም በሚሸከሙ ሕዝብ መካከል እውነተኛና ሐሰተኛ አማኞች አሉ። መንፈሳዊ ግምገማ ማካሄድና ለክብር የተቀደሰን ዕቃዎች እንድንሆን መጠንቀቅ አለብን።

7. ባሪያ (2ኛ ጢሞ. 2:23-36)

«ባሪያ» (2:24) በግሪክ ዱሎስ ሲሆን፣ ትርጉሙም በትክክል «ባሪያ» ማለት ነው፤ ስለዚህ ጳውሎስ ራሱን «የኢየሱስ ክርስቶስ ባሪያ» ብሎ ጠርቷል (ሮሜ 1:1፤ ፊሊ. 1:1)። ባሪያ ሙሉ በሙሉ በጌታው ትእዛዝ ሥር የሚተዳደር እንጂ፣ የራሱ ፈቃድ የለውም። አንድ ጊዜ እኛ ክርስቲያኖች የኃጢአት ባሪያዎች ነበርን አሁን ግን የእግዚአብሔር ባሪያዎች ነን (ሮሜ. 6:16-19)። በብሉይ ኪዳን ዘመን እንደ ነበረ ባሪያ «ጌታዩን እወዳለሁ ... ነጻ አልወጣም» (ዘጸ. 21:5) እንላለን።

ለእግዚአብሔር ባሪያ ቃሉን ማስተማር ቀላል አይደለም። ሰይጣን ይቃወመዋል፤ ሰሚዎቹንም ሊያጠምድ ይሞክራል (2ኛ ጢሞ. 2:26)። ደግሞም አንዳንድ ሰዎች በተፈጥሮአቸው (ትምህርት ለመቀበል) የሚያስቸግሩ ናቸው። «የሰነፎችንና ያልተማሩትን ምርመራ» ይወዳሉ (2:23)፤ የሚያሳድገውንም የእግዚአብሔርን ቃል ለመብላት ፍላጎት የላቸውም። በውስጡ ካላለፉ በስተቀር፣ ለአንዳንድ

ሰዎች መንፈሳዊ እውነትን ማካፈል ምን ያህል አስቸጋሪ እንደሆነ መረዳት አይቻልም።

እነዚህን አስቸጋሪ ሰዎች ችላ ማለት ምንኛ በቀለለ ነበር፤ ግን ያኔውኑ ሰይጣን ያገኛቸዋል። ጳውሎስ ጢሞቴዎስን ጥልን የሚፈጥሩ ክርክሮችን እንዲያርቅ እንጂ፥ ሰዎችን እንዳያርቅ አስጠንቅቆታል። መከራከር ወይም መጣላት የለበትም። የእግዚአብሔርን ቃል በቅንነት የሚያስተምር ታጋሽና ትሁት አገልጋይ መሆን አለበት። ስሕተትን መግለጥና ስሕተት እንደሆነ ማስረገጥ ብቻ በቂ አይደለም። በተጨማሪም ጠቃሚ እውነቶችን ማስተማርና ቅዱሳንን በእምነት መመሥረት አለብን።

የእግዚአብሔር ባሪያ የሚቃወሙትን ማስተማር አለበት። ምክንያቱም ይህ እነርሱን ከሰይጣን እሥራት ሊታደጋቸው የሚችልበት ብቸኛ መንገድ ስለሆነ ነው። ሰይጣን ሐሰተኛ (ወሽታም) ነው (ዮሐ. 8:44)። በሔዋን እንዳደረገው ሰዎችን በሐሰተኛ ተስፋዎቹ ያጠምዳል (ዘፍ. 3ና 2ኛ ቆሮ. 11:3ን ተመልከት)። የባሪያ ዓላማ ክርክሮችን ማሸነፍ ሳይሆን ነፍሳትን መማረክ ነው። የተታለሉ ሰዎች በንስሐ ሲመለሱና «ተሳስቼ ነበር - አሳቤን ቀይራለሁ» ብለው እውነትን ሲቀበሉ ለማየት ይሻል።

«ይመለሳሉ» (2ኛ ጢሞ. 2:26) የሚለው ቃል ከስካር መንፈስ የተላቀቀውን ሰው ይገልጻል። ሰይጣን በራሱ ውሸቶች ሰዎችን ያሰክራል፥ የባሪያው ሥራ ደግሞ ራሳቸውን እንዲያውቁ ማድረግና እነሱን መታደግ ነው። በቁጥር 26 ላይ ያለው የመጨረሻ ሐረግ በ3 መንገድ ሊተረጎም ይችላል፡- (1) ፈቃዱን እንዲያደርጉ ባሪያ አድርጎ ከወሰዳቸው ከዲያቢሎስ ወጥመድ ነጻ ወጥተዋል (2) የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ በእግዚአብሔር ባሪያ በኩል ተማርከዋል፤ (3) ባሪያ አድርጎ ወስዷቸው ከነበረው ከዲያብሎስ ወጥመድ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማድረግ ነጻ ወጥተዋል። እኔ ሦስተኛውን ትርጉም እመርጣለሁ።

እነዚህን ሰባት የአገልግሎት ሥራ ክፍሎች ስትመረምር፥ ሥራው ምን ያህል አድካሚ እንደሆነ ማየት ትችላለህ። አገልግሎቱ ሥነ-ሥርዓትንና ሥራን ስለሚጠይቅ፥ ጊዜውን እንዲሁ ለሚያቃጥል ሰነፍ ስፍራ የለውም። የሚዋጋቸው ጠላቶችና ሊጠናቀቁ የሚገባቸው ሥራዎች ስላሉ፥ ለታካች ሰው ቦታ የለውም።

የቤተ ክርስቲያን አባላት ለመጋቢዎቻቸው መጸለይና በጌታ ሥራ ውስጥ ማበረታታት ይገባቸዋል። የቤተ ክርስቲያን ባለሥልጣናት መጋቢዎች ራሳቸውን ለራሳቸው አገልግሎት መስጠት እንዲችሉ፣ ሥራቸውን በታማኝነት መሥራት አለባቸው (የሐዋ. 6:1-7ን ተመልከት)። አብያተ ክርስቲያናት አገልጋዮቻቸው ሙሉ በሙሉ ለአገልግሎት ሥራ ራሳቸውን መስጠት እንዲችሉ፣ በቂ የገንዘብ ድጋፍ ማድረግ አለባቸው።

በሌላ አነጋገር፣ አገልጋዮችና ምእመናን በጌታ ሥራ ውስጥ አብረው መድከም አለባቸው።